

"Dacă vor tăcea aceştia, pietrele vor striga."
(Sf. Evanghelie după Luca 19, 40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al Românilor naţionalişti creştini
- în duhul NAŢIONAL CREŞTIN al lui Corneliu Zelea-Codreanu -

Anul VI, Nr. 81, APRILIE 2010 — *Apare DUPĂ data de 20 a lunii* — **2,5 lei**

Director: NICADOR ZELEA-CODREANU — **Redactor şef: Nicoleta Codrin**

RELAŢII CU PUBLICUL:
ÎN FIECARE VINERI, ORELE 15–17, Str. Mărgăritarelor nr. 6, sect. 2, Buc.; **tel.:** (021) 2425471 sau 0745074493
e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com; ***site:** www.zelea-codreanu.com

CUPRINS:

HRISTOS A ÎNVIAT !

Editorial: FRICĂ SAU DIVERSIONISM?

În cursul lunii aprilie la care facem referire apare în suplimentul *"Aldine"* din ziarul *"România Liberă"*, un articol intitulat ***"Foştii deţinuţi politici, adevăraţii patrioţi"***.

Ca mai toate consemnările – referirile - la o anumită parte istoriei noastre în care Mişcarea Legionară a fost parte activă, în mod evident, ca în toată existenţa ei în tabăra luptătorilor pentru apărarea intereselor naţionale, **dl. Gh. Boldur-Lăţescu,** autorul, capitulează necondiţionat.

Nu vom contesta niciodată valoarea studiilor domniei sale în legătură cu crimele monstruoase comise de regimul iudeo-comunist împotriva fiinţei naţionale, concretizate în modul cel mai evident în tot fenomenul concentraţional, dar, aşa cum mai constatam cu altă ocazie, la un moment dat "îşi pierde suflul" ca un alergător de fond care la sfârşitul cursei este incapabil pentru moment de a mai articula vreun cuvânt.

"Când "îşi pierde suflul"? Atunci când ar trebui, când ar fi obligatoriu să aşeze Legiunea şi pe legionari la locul cuvenit, ca principali autori ai *"păstrării ideii patriotice în anii regimului comunist, precum şi după Revoluţie"* (voi cita pe parcursul expunerii din articolul d-lui Lăţescu).

Domnia sa, mai tratează, în context: mesajul "d-lui preşedinte Traian Băsescu privind analiza dictaturii în România" şi, ca o încununare a "operei" d-lui preşedinte, salvarea României din gheara rusească de când îşi exercită prerogativele în politica externă. Naivitatea cu care sunt prezentate aceste probleme şi lejeritatea cu care

se minte prin omisiune, au fost de natură a trezi reacţia noastră care se vrea, dacă nu vehementă, măcar hotărâtă.

Realitatea este că folosim prilejul pentru a pune nişte lucruri la punct, bineînţeles în măsura posibilităţilor noastre de difuzare, încercând pe cât posibil să nu creem impresia unei dispute - să zicem - având ca temă istoria recentă; lucrurile sunt atât de clare şi evidente, încât nu este nimic de dovedit.

Vrem doar să semnalizăm că dl. Boldur-Lăţescu se apucă să construiască un edificiu după toate regulile ştiinţei şi adevărului şi, când ajunge la acoperiş, socoteşte că nu mai trebuie să îl facă; se opreşte, având senzaţia - cel puţin aparent - că şi-a terminat lucrarea.

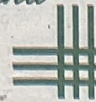
Pe de altă parte, nu vrem să ne închipuim că, abordând problema gulagului românesc, o face ca pretext pentru a aduce laude d-lui Băsescu, amestecând aparent logic, merele cu perele.

După acest preambul cam lung, să trecem totuşi la fondul problemei:

"Puţini dintre concetăţenii noştri ştiu cine au fost deţinuţi politici anticomunişti din România şi ce rol extraordinar au avut ei în păstrarea ideilor patriotice în anii regimului comunist, precum şi după Revoluţie."

(continuare în pag. 2)

Nicador Zelea-Codreanu

FRICĂ SAU DIVERSIONISM? (continuare din pag. precedentă)

Să înțelegem de aici că domnia sa vrea să-i facă să știe! **Ca într-o diversiune clasică, autorul nu dezvăluie, nu răspunde la presupusa întrebare; continuă să vă amețească** explicând sistemul prin care s-a reușit ocultarea informației. **Este, fără îndoială, important să aflați cine ascunde lucrurile și cum se ascund lucrurile,** dar primul participant la jocul de-a v-ați-ascunselea este chiar autorul.

Răspunsul era simplu și inevitabil: legionarii în principal, într-o proporție covârșitoare, ei au reprezentat marea majoritate a deținuților politici!

Să ne treacă prin cap că domnia sa este în cunoștință de cauză? Absolut exclus! Eu personal presupun că suferă de un anumit daltonism, care ar putea să îi fi atins și pe alții: nu vede, nu distinge culoarea verde!

La ce să ne gândim, că s-ar presupune acest lucru și că nu mai necesită precizări? **Pentru mulți sau foarte mulți români născuți în perioada interbelică lucrul este cunoscut: principalele victime ale iudeo–comunismului au fost legionarii; dar pentru ceilalți, absolut majoritari ca număr astăzi, informația este mincinoasă prin omisiune.**

Să mai adăugăm câteva cuvinte pentru a completa fraza și să vedem ce iese: ***"rolul extraordinar avut de ei (legionarii) în apărarea ideilor patriotice în anii regimului comunist și după Revoluție"*** **- închei citatul cu referire la deținuții politici, la care noi am adăugat în paranteză un singur cuvânt, conform realității,** ca o remarcă măcar de bun simț.

Revenind la fraza citată mai sus: ***putea dl. Boldur–Lățescu, să o scrie sub forma adăugată de noi? În fond, adevărul este unul singur.***

Dacă subsemnatul îl poate pune pe hârtie, de ce nu și domnia sa?

O să răspundă o minte mai leneșă că eu sunt legionar și dl. Boldur–Lățescu nu este, dar adevărul este unul singur, nu mai multe, în funcție de apartenența politică!

Închei această idee cu o întrebare cât se poate de directă și nefilosofică: ***Ce pățea domnia sa făcând precizarea cuvenită - sau ce câștigă "făcând pe mortul în păpușoi"?***

Dar să mergem mai departe, constatând că de aici în continuare articolul se transformă într-un cântec de laude la adresa d-lui președinte, mai mult sau mai puțin voalate.

Începe cu *"mesajul președintelui Traian Băsescu, privind analiza dictaturii comuniste din România"* etc., etc.; citez în continuare *"acțiune de importanță istorică, acest mesaj unic în toate țările foste comuniste... el a contribuit la separarea apelor în spectrul politicii interne"* - închei citatul altei **diversiuni.**

"Unic în toate țările fost comuniste"... asociat cu *"separarea apelor"*: **Nu există decât o singură "separare a apelor", d-le Boldur–Lățescu, și aceasta se numește *lustrație*, prevăzută la pct. 8 al "Proclamației de la Timișoara"!** Așa o separare în care amestecul comunisto–securist pe care chiar dvs. îl evocați, a adus țara în sapă de lemn?!

De la începutul "domniei" președintelui Băsescu, caracteristic pentru activitatea și hotărârile domniei sale este "mersul la două capete". Este o expresie din jocul de poker și reprezintă calea deschisă la două posibilități: în cazul domniei sale, totdeauna a deschis două uși, că să le poată folosi într-o direcție sau alta, după necesități.

- Numește "Comisia prezidențială pentru analizarea dictaturii comuniste" în frunte cu Vladimir Tismenețchi alias Tismăneanu. Lupul paznic la oi! De ce sare banditul de legionar antisemit în sus, pentru că Tismăneanu este evreu? Dvs. ce credeți, aceasta este o calitate, sau un defect? Are vreo logică? Pui un comunist din tată în fiu să condamne comunismul? Adică, în vederile d-lui Băsescu, suntem un popor de tâmpiți?

Cum se explică totuși acest comportament: domnia sa este șiret (nu șmecher, care are o conotație peiorativă); vrea să se pună bine și cu "proștii de români" care nu sunt dispuși să vadă mai departe decât lungul nasului, dar și cu formidabila forță iudaică presupusă a susține sau a distruge orice persoană sau regim politic în România și nu numai.

Să reluăm: îl pune pe Tismăneanu să întocmească **raportul de condamnare a comunismului, din care, în mod evident și logic, lipsește esențialul:** CINE inventează cea mai oribilă plagă mondială, ciuma roșie, CINE o promovează, CINE o conduce și CINE într-un final renunță la ea, dovedindu-se de neimplementat în practică în viața popoarelor, chiar după ce face 100 de milioane de victime!

La noi, în Țara Românească, într-un răstimp de 20 de ani, din 1944 până în 1964, când toate pârghiile sunt în mâna unor evrei, din vârful piramidei și până la bază, și în special aparatul de represiune care face "2 milioane de arestări și 500 de mii de victime" (l-am citat pe dl. Boldur–Lățescu), se putea trece cu vederea executarea războinicii iudaice, transformată în genocid? Vezi bine că da! Aceeași diversiune ca armă verificată și des utilizată. Tovarășul Tismăneanu nu enumeră - să zicem cu indulgență - urmăririle "ciumei roșii", dar despre vinovați doar ce crede domnia sa de cuviință. **Despre rolul capital al minorității evreiești manifestat printr-o ură fățișă împotriva românilor în general și al naționaliștilor în special, nici un cuvânt.** Mucles!

Iată, dl. președinte este adulat de "anticomuniști" fără să trezească mânia părinților comunismului; vorba aceea: "împarțial ca tot românul"!

Cât despre atitudinea celorlalte partide parlamentare participante la expunerea rezultatelor cercetării efectuate de comisia Tismăneanu nu fac altceva decât să își evidențieze poate instinctiv, relațiile - trecute ca origine politică - cu regimul comunist și organele de represiune, dar prezente ca moștenire genetică. Circul făcut în sesiunea comună a camerelor de V.C. Tudor și acceptarea lui prin neintervenție a liberalilor și a "socialiștilor", ilustrează, dacă mai era nevoie, originile acestor politicieni și faptul că, puși într-o situație inedită, nepregătiți să înșele aparențele, se comportă ca ceea ce sunt.

Încheind subiectul îți pui o întrebare de bun simț: ***cine ar fi dorit o analiză subiectivă a perioadei comuniste? Marii criminali ai poporului român*** (am numit aici participanții direcți la genocid și la tot ce a urmat)? ***Beneficiarii sistemului comunist ocupând funcții importante, deveniți acum mari demnitari?*** "Somnul rațiunii creează monștri"!

Mai departe, absolut surprinzător, dl. Gh. Boldur–Lățescu recidivează; înșelat de aparențe, atribuind președintelui Băsescu niște merite iluzorii.

Aș vrea să precizez că subiectul acestui editorial nu este nici dl. Băsescu, nici restul "armatei" de politicieni, nici comportamentul minorității evreiești în momentele grele ale poporului român; am vorbit de toate acestea și voi mai vorbi până "voi da colțu'".

Problema care se pune la nivel național - ca și când nu am avea, oricum, destule - este decepția pe care o și constatăm, lipsa de profunzime a judecăților unor intelectuali, de la care este normal să nu te aștepți!

În cazul d-lui Boldur–Lățescu: cum poți vorbi de genocidul antiromânesc și anticreștin din perioada 1944 – 1964, fără să îi recunoști pe adevărații călăi, chiar dacă încearcă să se ascundă? Cum poți să nu observi duplicitatea comportamentului președintelui Băsescu, exprimată prin grotești manifestări dramatice?

Dar lucrurile nu se opresc aici în articolul d-lui Boldur–Lățescu din suplimentul "Aldine" al ziarului "România Liberă". Domnia sa profită de ocazia pe care o are ridicându-i încă odată mingea la fileu d-lui Băsescu: cu stupoare aflăm că președintele, cu înțelepciunea și echilibrul care îl caracterizează, este artizanul liniei de politică externă a României.

Dl. Boldur–Lățescu constată cu neliniște *"încercările disperate"* (???) *"prin care Rusia încearcă să-și refacă influența politică, economică și chiar militară asupra României"*. Afirmația este atât de patetică, încât riscă să obțină reacția contrară.

Departe de mine și de noi, de Mișcarea Legionară, ignorarea pericolului rusesc, amintind încă o dată că primul gest - să zicem politic - al elevului Corneliu Zelea–Codreanu a fost organizarea în 1919 a primului grup armat în pădurea Dobrina, ce trebuia să acționeze în cazul unei invazii rusești, previzibilă în Moldova și poate mai departe. Toată orientarea politică de mai târziu a numitului șef al Mișcării Legionare a avut ca prim obiectiv contracararea pericolului rusesc.

La ora actuală însă, ideea că dl. Băsescu a ales linia de politică externă a României mânat de sentimente patriotice, este o aberație!

Vreți argumente? Unul singur este de ajuns:

Viața și soarta poporului român, politica reflectând grija față de români are 2 componente; una externă, de care vorbeam, dar cu preponderență politica internă.

De ce este preponderentă politica internă? Pentru motive simple: politica pro-românească are ca obiectiv primordial bunăstarea individului. Acest lucru nu îl preocupă pe dl. Băsescu decât cu referire la propria persoană și a familiei. **O politică internă potrivită, sănătoasă, ridicând standardele economice ale unui popor, conduce la puterea unei țări și mai departe la posibilitatea promovării intereselor naționale în politica externă!**

Ideea că în ultimii 20 de ani cineva, oricine, a avut posibilitatea să promoveze interesele naționale în relații externe ca nivel global apropo de respingerea Rusiei și frăția româno–americană, este o aberație. ***Ce să vorbim noi de politici globale când nu suntem capabili să stăvilim iredentismul maghiar în propria ogradă?***

Să atribuim cuiva meritul intrării noastre în N.A.T.O. și în Uniunea Europeană? Să acceptăm că dl. Băsescu ar fi convins pe americani să instaleze "scutul anti-rachetă" în România?

Naivitatea depășind orice logică, cum o putem defini?

Dl. Boldur–Lățescu "ignoră" fapte absolut evidente. **Noi am fost băgați în aceste structuri economice și militare nu de dragul românilor, nu datorită clarviziunii și abilității unor politicieni.**

Să vă fie clar, domnule și domnilor, **am fost băgați pentru motivații care nu au nici o legătură cu interesele și aspirațiile naționale!**

Nu știu dacă vă amintiți ***comportamentul americanilor după al doilea război mondial: dacă au socotit că abandonarea României în ghearele fiarei rusești este conformă cu interesele lor, au făcut-o, fără nici o remușcare.*** O fi normal acest comportament sau nu, nu este problema care ne preocupă. ***Este evident că în politica planetară de forță, sentimentalismele nu au loc.***

În concluzie scutul anti–rachetă, cu care dl. Boldur–Lățescu este convins că ne-am procopsit prin manevrele diplomatice ale d-lui Băsescu, va ajunge la noi cu sau fără voia noastră. Nu ne-a întrebat nimeni dacă îl vrem, sau eventual întrebarea a fost formală, conform uzanțelor diplomatice.

(continuare în pag. 6)

CE-AȚI PIERDUT DIN VEDERE - ŞTIRI LUNA APRILIE -

***

O expoziție din Praga a fost închisă anul trecut după 30 de minute de la deschidere, în urma protestelor unor membri ai Comunității Evreiești din capitala Cehiei.

Intitulată „Achtung!" ("Atenție!", în limba germană), expoziția prezenta un afiş uriaş şi opt fotografii în format mare, cu nazişti purtând pe braț steaua lui David în locul svasticii, în timpul pogromurilor din Polonia. Se pare că tot mai mulți oameni, politicieni, profesori, artişti şi - culmea! - tot mai mulți evrei au curajul să denunțe abuzurile sioniste.

În cel mai mare muzeu al holocaustului din lume, cel aflat la Washington D.C. (unul din locurile favorite de boceală ale tov. Băsescu, căruia îi recomandăm să încerce şi vizite la Aiud, Gherla sau Piteşti, că sunt mai aproape de Cotroceni), **veți observa o placă** (pe care v-o prezentăm în poza alăturată), **pe care scrie: *„Data viitoare când vezi injustiție, data viitoare când vei fi martor la manifestări de ură, data viitoare când auzi de genocid, GÂNDEŞTE-TE LA CEEA CE AI VĂZUT!"***

Autorul expoziției din Praga, Peter Fuss (pseudonim, potrivit presei cehe), **dorea să denunțe rolul de agresor al Israelului în conflictul israeliano-palestinian. Poate că artistul a vizitat Muzeul holocaustului din Washington,** a fost adânc impresionat de grozăviile văzute acolo, de pozele cu nazişti şi de strigătele din megafoanele de la parter-dreapta ale muzeului („Halt!", „Achtung!", „Shnel!"), **a citit placa de la intrare, şi-a aruncat o privire spre crimele din Gaza şi Palestina, şi a vrut să aplice ceea ce eşti rugat în scris,** ca orice om ce are conştiință şi memorie şi ca orice om care vrea să ajute şi să aplice ceea ce-l roagă întemeietorii muzeului holocaustului din capitala Americii. Astfel, şi-a adus aminte de soldații nazişti şi s-a întrebat care este diferența dintre ei şi cei din Palestina. „Nici una!" – şi-a zis artistul nostru cu spirit de observație, şi le-a pus germanilor din fotografie steaua lui David pe braț.

Dar, surpriză: cine îi pune lacăt expoziției sale, cine îi închide gura, cine îl acuză de antisemitism, cine îl face rasist, cine doreşte să-i termine cariera?? Ei bine, **tocmai cei care scriseseră şi fixaseră plăcuța pe muzeul holocaustului din Washington şi probabil şi pe alte muzee asemănătoare din lume, tocmai cei care îl rugaseră să ia atitudine dacă vede ceva la fel de groaznic!** Ce să mai înțeleagă bietul vizitator al acestor muzee? Că aceste plăcuțe sunt o minciună, o ipocrizie, de un cabotinism ordinar? ***„Păi acolo scria că, dacă văd genocid...."*** *„Ei, lasă aşa, ce eşti prost, crezi toate fățărniciile lipite aiurea la muzee??"*

Desigur, în opinia preşedintelui Comunității Evreieşti din Praga, Frantisek Banyai, „fotografiile aveau un puternic caracter antisemit". Dar ce nu are caracter antisemit în lumea în care trăim? Şi vânturile, dacă le tragi spre Orient, au caracter antisemit, iar acest cuvânt stupid, „antisemit", a devenit extrem de demonetizat şi banal din cauza folosirii sale excesive, agresive, fără sens şi fără logică, chiar de către promotorii lui! „În această zi de comemorare a revoltei din ghetoul din Varşovia, nu putem să nu simțim expoziția ca pe o provocare la adresa victimelor holocaustului", a subliniat Banyai, citat de CTK. Numai că domnul cu pricina dă dovadă de o ipocrizie în stare acută şi cronică, la fel ca mulți, mult prea mulți coreligionari de-ai domniei sale.

Incidentul cu expoziția a avut loc în timp ce pe străzile din Cehia se desfăşurau mai multe marşuri de protest, calificate drept neonaziste (ca şi cum mai interesează pe cineva diferitele forme sub care sunt calificate feluritele proteste împotriva anomaliilor politicilor evreieşti din Palestina şi din toată lumea). Aceste marşuri au relansat dezbateri aprinse, privitoare la intensificarea rasismului şi xenofobiei în Cehia, discuții făcute, desigur, de cățeluşii de serviciu, activiştii de partid şi pupincuriştii lobby-urilor evreieşti, care **nu au analizat vreodată <u>cauzele</u> ci doar efectele temelor discutate** – discuții care nu fac decât să ne îndemne să ne cumpărăm pungi şi medicamente antivomitive pentru vremurile „democratice" care vin!

***

În Austria, un scriitor acuzat de „negarea holocaustului" şi „promovarea erei naziste" a fost judecat de un tribunal din Viena şi condamnat la 5 ani de închisoare. Sună rău acuzația: noi ştiam totuşi că nazismul nu a fost o „eră" (adică 1000 de ani), ci doar câțiva ani. Dar mai are vreo importanță acum, când poți să faci orice afirmații într-o singură direcție, fără să fii vreodată tras la răspundere de către cineva, chiar dacă eşti un oficial şi faci parte din personalul puterii judecătoreşti, care se presupune că ar trebui să aibă responsabilitatea vorbelor!?

Începutul procesului scriitorului a coincis cu cea de-a 120-a zi de naştere a fostului lider național-socialist al Germaniei, Adolf Hitler (20 aprilie 1889 - 30 aprilie 1945). Acest fapt „a fost exploatat şi de către procuror": *"La 120 de ani de la naşterea lui Hitler, încă mai există oameni care neagă atrocitățile comise de acesta. Acest lucru nu numai că este trist, dar este şi periculos."* Numai că atunci când vrei să faci justiție, nu poți exploata decât dovezile, afirmațiile şi martorii, nu poți judeca decât pe formă şi pe fond, fără alte elucubrații, păreri şi emoții personale emise în tribunal. Că de aceea eşti procuror şi nu emitent de opțiuni personale în slujba stăpânului!!

La 120 de ani de la naşterea lui Hitler încă mai există oameni care nu gândesc şablon, ci altfel decât li se cere de zeci de ani - ne spune, de fapt, procurorul. E treaba şi opțiunea lor! Şi asta este "foarte trist". Înțelegem "tristețea" procurorului, dar ***ceea ce nu înțelegem este pentru cine este periculos să ai o părere, sau o altă părere, indiferent care ar fi ea? Pentru "democrație", unde principiul de bază este discuția şi aducerea de argumente!??***

Honsik a pledat nevinovat, afirmând că nu a ştiut că ofensează pe cineva când a pus sub semnul întrebării existența camerelor de gazare.

Gerd Honsik, în vârstă de 68 de ani, a fost condamnat deja la 18 luni de închisoare în 1992 pentru negarea holocaustului în cartea „Achitarea lui Hitler?". Acum este acuzat că ar fi scris noi articole negaționiste care au fost publicate pe internet.

A reuşit să fugă în Spania unde a petrecut 15 ani, până când a fost extrădat în 2007.

Autoritățile de la Madrid refuzaseră de două ori cererile de extrădare, argumentând că în Spania negarea holocaustului nu este un delict penal. Într-un final Honsik a fost extrădat, după ce pe numele său au fost emise două mandate europene de arestare.

Ce reiese de aici, clar ca lacrima?

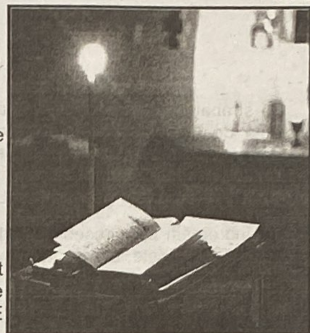
Că deşi în Spania, țară membră UE, nu există o lege care interzice negarea holocaustului, totuşi Constituția europeană care interzice astfel de manifestări a prevalat în dauna Constituției Spaniei, devenită practic caducă o dată cu integrarea acestei țări în UE.

Altfel spus, legile naționale, o dată cu transferul de suveranitate pe care fiecare țară membră UE l-a făcut către Buxelles din secunda în care a aderat la aceste structuri, devin moarte, nefuncționale, fără putere, în fața legilor europene şi Constituției europene.

Ca să înțeleagă şi micuții întârziați de pe plaiurile mioritice, securiştii umflați, activiştii de ieri - globaliştii de azi, care susțin în măreața lor prostie şi rea voință că Mişcarea Legionară ar fi interzisă în România conform legii Siguranței naționale: nu dăm doi bani nici pe minciunile şi nici pe sforțările lor de infractori care încalcă legile europene în vigoare. Aşadar:

Care este singura lege care ar vrea să interzică Mişcarea Legionară?

Legea Siguranței Naționale!

Ce spune Legea Siguranței Naționale? Că manifestările legionare sunt interzise de lege - ŞI TEXTUL DE LEGE CONTINUĂ: "CÂND" SAU "DACĂ" acestea aduc atingere siguranței naționale!

A demonstrat cineva vreodată după 1989 când a apărut noua lege, că aceste manifestări legionare de genul parastaselor, sau cultul eroilor neamului, sau taberele de muncă voluntare pentru întrajutorarea celor în nevoie, sau pachetele cu ajutoare trimise în țară, sau însuşirea şi răspândirea preceptelor creştine, au adus vreodată atingere siguranței naționale? Ar fi putut face asta? Nimeni, niciodată!

Concluzie: Nu se citeşte până la capăt şi astfel, în mod voit, nu se aplică corect legea, atunci când se vorbeşte de "ilegalitatea" Mişcării Legionare de către unii amatori din sistemul politic şi juridic!

a) Legea Siguranței Naționale (privind Mişcarea Legionară), interpretată parțial - şi deci incorect - aşa cum s-a vrut până acum, încalcă flagrant Constituția națională a țării, pe fondul a o sumedenie de articole care o combat, privind drepturile şi libertățile cetățenilor României, interpretarea parțială însăşi fiind o ilegalitate flagrantă şi o încălcare a legii într-un sistem juridic funcțional.

Legea Siguranței Naționale (privind Mişcarea Legionară), aplicată doar pe prima sa jumătate de text, contravine nu numai Constituției naționale a României, ci şi Constituției Europene şi Declarației Drepturilor Omului, motiv pentru care nu putem decât să spunem că este interpretată şi aplicată de nişte indivizi prost pregătiți profesional, paraleli cu justiția şi că, de asemenea, nu dăm doi bani pe interpretarea parțială a unei legi ce trebuie interpretată şi respectată doar în ansamblul ei, pentru că: „În România, respectarea Constituției, a supremației sale şi a legilor este obligatorie." (Art. 1, alin. 5 - Constituția României).

b) Legea Siguranței Naționale, interpretată pe tot textul, de la prima literă şi până la ultimul punct, nu are nici o tangență cu activitățile actuale ale Mişcării, nu îi restrânge aceste activități, nu i se adresează practic şi deci nu i se poate aplica, pentru că nu sunt întrunite condițiile textului de lege - anume, să se "aducă atingere siguranței naționale" sub orice formă, cât de mică.

Oricum ai suci-o, tot acolo ajungi, şi anume la LEGALITATEA MIŞCĂRII LEGIONARE:

Aceasta nu a fost condamnată de Tribunalul de la Nurnberg, şi nici ulterior acestuia, nu s-a găsit vreo tangență doctrinară a legionarismului cu național-socialismul, s-a stabilit că nu a fost un satelit al acestuia, s-a stabilit că nu a fost finanțată de național-socialism şi că a fost (şi este) o mişcare autohtonă naționalist-creştină aparte în peisajul european.

Astfel, Constituția europeană nu face referire, nu incriminează, nu restrânge activitățile Mişcării legionare, ba mai mult, îi dă libertatea de acțiune acesteia de pe poziția actului juridic superior Legii siguranței naționale. *"Dacă există neconcordanță între pactele şi tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, şi legile interne, AU PRIORITATE REGLEMENTĂRILE INTERNAȚIONALE..."* (art.20, alin. 2 – Constituția României); *"Dispozițiile constituționale privind drepturile şi libertățile cetățenilor vor fi interpretate şi aplicate în concordanță cu **Declarația Universală a Drepturilor Omului,** cu pactele şi cu celelalte tratate la care România este parte."* (art.20, alin. 1 – Constituția României). (continuare în pag. 9)

"Agenția de ştiri Garda de Fier"

Zig-zag prin județele țării

(continuare din numărul trecut)

JUDEȚUL DÂMBOVIȚA

Să străbatem un alt județ aflat la mică distanță de Capitală, plin de încărcătură istorică, având un relief variat și frumos și stațiuni balneare cunoscute, jud. Dâmbovița.

Ne îndreptăm spre reședința județului, municipiul Târgoviște, aflat la numai 72 km depărtare de București.

Nu facem nici un popas și după cca. o oră ajungem la destinație.

Documentar, localitatea apare menționată prima dată în 1394.

În anul 1396, Mircea cel Bătrân strămută capitala țării de la Curtea de Argeș, aici, la Târgoviște. Devenind capitală, evoluția stării orășenești a căpătat mare impuls. Împrejurul Curții Domnești au început să se construiască multe case boierești, aici s-au așezat și marii negustori; în plus, Mircea cel Bătrân a acordat privilegii pentru atragerea negustorilor străini.

În 1443, turcii (cu 10 ani înainte de a cuceri Constantinopolul), au jefuit orașul Târgoviște și l-au ars. În timpul lui Vlad Țepeș, Târgoviște a fost teatrul unor lupte crâncene împotriva turcilor.

În cinci secole de existență, orașul a fost ars până în temelii de opt ori.

În timpul lui Gheorghe Ghica (1659-1660), complexul de clădiri domnești a fost "surpat și sfărâmat de tot" și capitala mutată la București (1659).

Cu toate aceste vicisitudini, Târgoviște a fost cel mai însemnat centru cultural al țării, unde mitropolitul Macarie a întemeiat prima tipografie, la care au apărut Liturghierul (1508), Octoihul (1510) și Evanghelierul (1512).

Un important rol cultural a avut Târgoviște în timpul domniei lui Matei Basarab (1632-1654) care a reparat Mitropolia, a reconstituit Palatul și zidurile de apărare, orașul ajungând în timpul lui, după o mărturie a vremii, la 7.000 de case și 40.000 de locuitori.

Constantin Brâncoveanu (1688-1714) a adus și el o importantă contribuție la dezvoltarea culturală a orașului, întemeind în 1709 o tipografie, aici desfășurându-și activitatea învățatul și marele tipograf Antim Ivireanu, pe care vodă l-a înălțat la rangul de episcop (1705) și mitropolit (1708).

Un secol mai târziu, în 1821, Tudor Vladimirescu a sfârșit aici, fiind tăiat cu iataganele; în amintirea lui s-a ridicat statuia care îl reprezintă, în piața centrală a orașului.

După această scurtă incursiune în istoria zbuciumată a orașului, să-l vizităm, începând cu principalul punct de atracție, ***Curtea Domnească.***

Aceasta este compusă din:
- ruinele Casei Domnești și ale paraclisului,
- Biserica "Adormirea Maicii Domnului" (Biserica Domnească mare);
- Biserica "Sf. Vineri" (Biserica Domnească mică);
- Turnul Chindiei.

Casa domnească, din care se văd astăzi doar ruine bine conservate, a fost construită de Mircea cel Bătrân la sfârșitul sec. al XIV-lea.

Este o locuință de proporții modeste; fragmentele din zidurile de cărămidă, ca și cele ale pivnițelor, sunt groase de 2,5 m, ultimele fiind construite din lespezi de piatră.

Petru Cercel a construit aici și el un palat, din care au rămas numai zidurile; avea pivniță, parter și etaj, cu 20 de încăperi. A rămas din cea de-a doua construcție turnul de la intrare, care a fost însă refăcut.

Aceste două corpuri de case – din vremea lui Mircea cel Bătrân și din vremea lui Petru Cercel – întrucât erau apropiate, au fost unite de către Matei Basarab printr-o boltă de racordare, creând un cordon median și alcătuind astfel o singură mare

Casă Domnească.

Biserica "Adormirea Maicii Domnului" (Biserica Domnească mare) a fost construită, alături de palat, de către Petru Cercel (1583).

Monumentalul pridvor deschis este mărginit de 12 stâlpi de zidărie cu secțiunea octogonală. În interior, susținut de arce și bolți, și pe unul dintre cei patru stâlpi, în partea de apus a naosului, se află cafasul, primul de acest fel în arhitectura Țării Românești. În peretele de nord, la nivelul cafasului, se află ușa care dădea în galeria suspendată care făcea legătura cu palatul.

Pictura frumoasă care împodobește interiorul este opera acelorași meșteri din vremea lui Constantin Brâncoveanu, care au zugrăvit și ctitoria voievodului de la Horezu.

Este singurul monument care păstrează în pictura tabloului votiv, de o importanță istorică deosebită, un mare număr de voievozi: Matei Basarab, Neagoe Basarb, Constantin Brâncoveanu și Petru Cercel (ctitori), Mihai Viteazul, Radu Șerban, Constantin Șerban, Șerban Cantacuzino și Mihnea Voievod.

Tot din vremea lui Brâncoveanu este și catapeteasma cu valoroase sculpturi în lemn aurit, cu ornamente fine de broderie.

Biserica a suferit multe avarii în urma cutremurelor devastatoare din 1710, 1802 și 1940, a fost arsă în timpul războiului turco-austriac, incendiată în câteva rânduri, distrugeri repetate care au adus-o în stare de ruină.

A fost restaurată abia în anii 1907-1910 de către arh. Ghica-Budești, dar punerea în adevărata ei valoare este urmarea lucrărilor de restaurare începute în 1961.

Biserica "Sf. Vineri" (Biserica Domnească mică) are o inscripție slavonă care indică data certă a construirii, anul 1517.

Este o ctitoria unei doamne Sultana, neidentificată.

Zidurile ridicate de Petru Cercel au cuprins-o în incintă, de aceea i se zice " Biserica Domnească mică".

La mijlocul sec. al XVIII-lea, domnița Bălașa, soția lui Constantin Șerban Vodă, a construit aici și o casă ca azil pentru bătrânii nevoiași.

Turnul Chindiei, ridicat ca turn de apărare, înalt de 27 m, este alcătuit dintr-o bază de piatră de două nivele, cu creneluri, fără ferestre, peste care se înalță alte două etaje în formă de cilindru cu diametrul de 9 m, cu ferestre și balcoane sprijinite pe console de piatră profilate.

În interior se află o scară de stejar în spirală, întreruptă de trei platforme, la nivelul fiecărui etaj, ajungând până la terasa de la partea superioară. Aceasta oferă o priveliște încântătoare, până la depărtări.

Cercetările au stabilit că turnul datează din jumătatea a doua a sec. al XV-lea, probabil din timpul lui Vlad Țepeș.

Ruinat de cutremurul din 1802, a fost refăcut în vremea lui Gheorghe Bibescu și Barbu Știrbei, când a fost înălțat cu 5 m, i s-au adăugat coronamentul și balustradele crenelate. Și tot atunci s-a făcut placarea bazei cu blocuri de piatră și a întregului parament cu cărămidă.

Târgoviște are **numeroase biserici, toate cu încărcătură istorică.**

În inima orașului se află ***biserica Mitropoliei***.

Pe locul unei biserici care data de la jumătatea sec. al XV-lea, la sfârșitul sec. al XIX-lea s-a construit actualul edificiu monumental, în 1889, după planurile arh. Lecomte de Nouilly.

Este în stil bizantin în cruce greacă înscrisă, cu turla naosului având 12 fețe cu 12 ferestre; arcadele sunt sprijinite pe coloane din cărămidă aparentă, cu capiteluri și baze octogonale din piatră.

Pictura interioară, pe fond aurit, poartă amprenta stilului neobizantin. Catapeteasma este bogat și frumos sculptată.

(continuare în pag. 13)

Emilian Georgescu

Atitudini

ÎNCĂ UN SONDAJ FABRICAT

Dacă ar dori cineva să dovedească faptul că românii sunt nişte brute, ar putea, pur şi simplu, să mintă în ţară şi mai ales peste graniţe, punându-ne în cârcă aceleaşi acuzaţii de intoleranţă, discriminare şi rasism, cu care ne-am obişnuit (prin atâtea repetări), sau altele noi, tot atât de fictive. **Actualmente, orice poveste "cusută cu aţă albă" poate fi promovată cu uşurinţă pentru că dezminţirile se trec, fără probleme, sub tăcere**, ele fiind, în plus, taxate - din burtă - drept "antisemitism". **Pentru masele somnambule, ceea ce publică marea presă străină din ţara noastră este adevăr prin excelenţă.** *"Cum ar putea să mintă toţi, ce, crezi că sunt înţeleşi să spună aceeaşi minciună!?"* **(DA!)**

Totuşi, când şi când, o binecuvântată neîncredere le mai agită somnul. Aşadar, nimic nu se compară, în ochii marilor sforari, cu obţinerea unei recunoaşteri din partea românilor înşişi (sau cu <u>înscenarea</u> ei care, din punct de vedere mediatic, reprezintă acelaşi lucru).

Pentru cei care se mângâiau cu gândul că sondajele de opinie sunt doar un mijloc de manipulare a votului, o dată la patru ani, iată o veste proastă: sunt mai mult decât atât. **În cele ce urmează veţi vedea că printr-un sondaj se poate obţine foarte uşor şi ce spuneam mai sus: confirmarea oricărei minciuni.** Mai mult, totul creează o impresie foarte "ştiinţifică"; e drept că am fost foarte uşor de dresat să credem în sondaje, pentru că Ceauşescu nu se gândise să ne ofere distracţia asta.

Ceea ce pune, totuşi, o limită, este credibilitatea, de aceea presa şi organizaţiile adiacente, pe care le vom menţiona imediat, nu pun în circulaţie enormităţi pe care opinia publică nu este pregătită să le înghită. Acesta este singurul motiv pentru care nu s-a publicat deocamdată vreo "statistică" din care să reiasă că 101% dintre români s-ar deda la acte de canibalism în Postul Paştelui, sau că ar ucide toţi membrii minorităţilor etnice, de două ori pe an.

Exemplul pe care îl supunem atenţiei dvs. este un studiu al Asociaţiei *"Pro Democraţia"*, care ne intrigă atât prin cifrele obţinute, cât şi prin modul de a pune problema. Din studiu rezultă următoarele date (publicate de agenţia de ştiri Mediafax): într-un referendum ipotetic, 91% dintre români ar reintroduce pedeapsa cu moartea, 88% ar pedepsi penal orice critică la adresa religiei ortodoxe, 94% ar retrage cetăţenia ţiganilor care comit infracţiuni în străinătate, iar 89% pe a celor care cer autonomia ţinutului secuiesc.

"Propunerea de teme ce contravin valorilor majorităţii - români, ortodocşi - stârneşte patimi justiţiare în rândul acestora şi predispune la luarea de decizii ce pot încălca drepturi ale omului, precum acela la liberă exprimare, de exemplu", a spus liderul APD, Cristian Pârvulescu. "Aceste <<patimi justiţiare>> sunt, desigur, manifestări tribale absolut gratuite, chiar animalice", ar mai spune dl. Pârvulescu, dacă stăpânii lui nu l-ar obliga să se menţină în cadrul, devenit clasic, al limbii de lemn.

Metoda de sondare a fost intervievarea telefonică a 1.060 de persoane, desfăşurată în perioada 24-27 martie 2010. Ni se oferă şi o marjă de eroare de 3,1% - foarte "ştiinţifică", după cum spuneam.

În primul rând, ce este Asociaţia *"Pro Democraţia"* şi cine este dl. Cristian Pârvulescu?

Nu îl vom calomnia: informaţia următoare este oficială, chiar dintre acelea pe care domnia sa le-ar confirma bucuros, ca pe un lucru bun. *APD* este o organizaţie non-guvernamentală (ONG) fondată chiar în 1990, afiliată la Fundaţia Soros *Pentru o Societate Deschisă*. Iar dl. Pârvulescu a fost un bursier al aceleiaşi fundaţii, alături de alţi tineri "promiţători" ai României (cum ar fi şi Alina Mungiu-Pippidi, "marea revelaţie" a dramaturgiei porno-evanghelice, sau Răzvan Mihai Ungureanu, evreu sionist şi, din păcate, politician în ţara noastră). Întocmai ca şi masonii revoluţiei de la 1848, care fuseseră cu toţii şcoliţi la Paris, de unde se întorceau cu capul plin de idei "naţionale", şi tinerii noştri plini de "iniţiativă" s-au îndopat cu burse evreieşti (pardon, Soros)...

Ce este Fundaţia Soros, care a sponsorizat până şi Liceul Mircea cel Bătrân din Constanţa (la care am învăţat eu)? **Un grup de presiune, care îşi tot împleteşte "paşnic" pânza de păianjen prin "opinia publică", "societatea civilă" şi alte medii prielnice <u>manipulării</u>.** Miliardarul evreu George Soros este binecunoscut pentru implicarea sa în schimbările de regim petrecute în fostele ţări comuniste, ultimele fiind Ucraina şi, presupunem, Republica Moldova. Acestor ţări (vi se va părea bizar să auziţi aşa ceva dintr-o sursă legionară!) nu le-a dat în schimb nimic mai bun, ba dimpotrivă.

Repetăm, nu facem "politică de tramvai", nu suntem senili, nostalgici ai lui Ceaşcă (Doamne fereşte!), şi nicidecum nerecunoscători pentru jertfa martirilor români din decembrie 1989 şi din aprilie 2009, dar pe mormintele lor calcă fără nici o jenă **şi dinozaurii comunişti, şi tineretul mason. Ambele grupuri merg, pe căi diferite, către acelaşi ţel** "măreţ", visul lui Marx, Lenin şi Stalin, **robia umanităţii la jugul evreiesc.** Presupusa abolire a comunismului, de care s-a făcut atâta caz, a fost un pas înainte pe această cale.

Şi acum, să vedem care este mesajul pe care ni-l aduce Asociaţia *"Pro Democraţia"*, aflată în slujba singurului bancher evreu din lume care ne vrea binele! (Cu siguranţă că, dacă George Soros ne-ar fi vrut binele, ar fi fost singurul.)

1. Românii sunt nişte barbari însetaţi de sânge, vor pedeapsa cu moartea; **2.** Românii sunt fundamentalişti feroce: dacă şuşoteşti ceva de Biserică, sar cu topoarele şi furcile să te linşeze; **3.** Românii sunt asupritori xenofobi cum nu s-a mai pomenit, iar când bieţii maghiari vor să se elibereze, îi reprimă cu cruzime. Idem şi în legătură cu ţiganii, care ies şi ei, sărmanii, să mai ia o gură de aer prin Europa, că în România nici să fure nu mai au voie (auzi încălcare a drepturilor omului!).

Ne-ar fi plăcut să trecem cu vederea faptul că, în minţile unor rătăciţi, conţinutul ştirii s-a amestecat urât de tot, ajungând să creadă că este vorba de pedeapsa cu moartea pentru cei care critică Ortodoxia. Sub această formă, ştirea distorsionată a circulat ca zvon (autorul acestui text a auzit zvonul înainte de a consulta sursa oficială).

Nu doream să luăm în serios curioasa "confuzie", pe care, oricum, nu şi-o va asuma nimeni, dar putem considera că această deformare face parte din intenţiile APD, ca mesaj subliminal. Aceasta ar putea explica alăturarea unor informaţii fără legătură una cu alta (pedeapsa capitală şi protejarea creştinismului împotriva defăimării), în contextul în care foarte mulţi ascultă ştirile la radioul automobilului, în timp ce conduc, atenţia distributivă făcându-le în cap o mare chisăliţă din cele auzite. ***"Dar dacă aşa arată sondajele..."* Chiar sună mult mai convingător decât dacă ar fi apărut din nou vreun monument al "onestităţii", gen Ellie Wiesel**, care să facă afirmaţiile de mai sus, apoi să interzică orice dezminţire, sub pedeapsă penală. ***Românii singuri mărturisesc, nu-i aşa?* Aproape toţi, <u>marea majoritate</u> sunt de părerea asta: vreo <u>1060</u> (din 22 de milioane)!!**

Să fim serioşi: cum poate fi verificat un asemenea sondaj? A fost vreodată verificat un sondaj de opinie, eventual şi sancţionată agenţia care a abuzat de încrederea românilor?

Insistăm asupra acestui lucru: sondajele nu reflectă niciodată decât ceea ce li se pare plauzibil comanditarilor (şi le este favorabil, bineînţeles). "Rezultatele" mai sus pomenite convin, fără doar şi poate, cui le-a comandat, iar plauzibile au devenit, deşi nu ar fi trebuit să fie. **Nu degeaba ni se bagă în continuu pe gât că noi suntem vinovaţi, ca popor, de câte în lună şi în stele!** *Repetiţia e mama învăţăturii...*

Dacă tot veni vorba, noi am fi refuzat să răspundem la un asemenea interviu telefonic. Atât de multă lume refuză - *ce poate fi mai nostim decât să instituţi delictul de opinie, după care să ceri opinia cuiva prin telefon, adică lipsindu-l de protecţia anonimatului!*

Paranteză: ***dată fiind situaţia jalnică în care se află drepturile noastre de exprimare, găsim pur şi simplu impertinentă pretenţia unei organizaţii masonice de a se îngrijora pentru dreptul nostru la liberă exprimare.*** Da, d-le Pârvulescu, este adjectivul cel mai blajin care se potriveşte!

Ne precizăm poziţia faţă de cele discutate.

1) Reamintim că pedeapsa cu moartea a fost cerută de Căpitan pentru marii hoţi ai banului public. Deşi era unul dintre puţinii oameni politici creştini, a fost acuzat că doreşte o măsură necreştinească. Dar marii hoţi nepedepsiţi sugrumau ţara, fiecare sustrăgând averea a zeci de mii de familii. Se întâmplă şi astăzi, dar ne temem că de noua pedeapsă cu moartea ar "beneficia" tot micii găinari, în timp ce paraziţii-mamut ar scăpa fără probleme. Aşadar nu merită atâta scandal pentru nimic.

Mişcarea Legionară crede că orice infracţiune gravă ar trebui pedepsită cu muncă forţată. Afară din închisori, unde putreziţi fără folos, făcând plajă la bec, şi poftiţi în lagăre, să vă mai dezmorţiţi, să ne despăgubiţi de hoţiile voastre! **Totul se poate rezolva corect din punct de vedere uman şi sanitar:** un lagăr de muncă nu înseamnă moartea în chinuri, cum a fost la Canal.

2) Ofensele la adresa Ortodoxiei...

Cipul din acte este o ofensă anticreştină, 90% din mass media este tot aşa, clerul mason de asemenea (precum era şi cel comunist).

Programa şcolară este, într-o bună măsură, anticreştină.

Nu poţi întoarce nicăieri capul fără să te izbească vreo insultă la adresa credinţei în care te-ai botezat!

Cine poate fi sancţionat, când majoritatea calcă o lege? *Tot vreun fraier care cârteşte că vrea un Patriarh mai acătării, eventual membru al Bisericii <u>şi numai al ei</u>...*

3) Cât despre retragerea cetăţeniei, ne pare rău, dar Constituţia spune clar că nimănui născut pe teritoriul României nu i se poate lua cetăţenia română, dacă nu o părăseşte de bunăvoie. Şi credem că e bine aşa. **Problema cu minoritarii care ne murdăresc obrazul prin străinătate sau uneltesc să ne împartă ţara** nu are nimic în comun cu cetăţenia lor, ci **se poate rezolva pe căile legale existente.** *Hoţia se pedepseşte, instigarea la separatism teritorial de asemenea, iar toţi cetăţenii sunt egali în faţa legii.* Este foarte frumos pe hârtie, deşi realitatea este alta, astfel încât, în această situaţie, **legea ar trebui doar să fie aplicată, nu schimbată.**

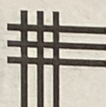
Ironic este că, în timp ce ni se aruncă acest praf în ochi, tot mai mulţi evrei capătă cetăţenie română, iar ungurii şi ţiganii sunt asmuţiţi să facă circ mai mult pentru a-i acoperi. **Ar fi un pas înainte dacă, cel puţin, s-ar mai lua o pauză cu acordarea cetăţeniei pe bandă rulantă**; ce rost are să discutăm despre retragerea ei celor născuţi în România!

Pe scurt, toate presupusele aspiraţii "justiţiare" cu care Asociaţia *"Pro Democraţia"* încearcă să ne culpabilizeze sunt o apă de ploaie. *Ei vor să discrediteze ideea de referendum, pentru că, vezi Doamne, consultând poporul, s-ar putea ca acesta să vrea unele lucruri nedemocratice, şi nu e voie!* Poate că referendumul nici nu este o procedură specifică regimului democratic... De ce nu spuneţi, incompetenţilor, că guvernul naţional-socialist a organizat referendumuri de nu li se mai ştie numărul, ca să fie odată clar de ce sunt atât de "rele"?

De fapt, un referendum este "rău" pentru că se fraudează mult mai greu decât un sondaj de opinie, astfel încât opţiunile nedemocratice, ca şi cele democratice, ies la iveală atunci când vrea poporul, nu când vor "eliberatorii" ca George Soros.

Ştefan Hâncu

Atitudini

CE ŞTIE AL. GOLDSTEIN

Am primit la redacţie o corespondenţă din Basarabia (încă Republica Moldova), care relatează despre incidentul din Chişinău din luna decembrie a anului trecut, „autorităţile evreieşti" din Chişinău, cu acordul autorităţilor municipale obediente, montează în centrul oraşului, la concurenţă cu simbolica statuie a lui Ştefan Cel Mare şi Sfânt, simbolul statului Israel, „menora", sfeşnicul tradiţional al mozaismului, trezind îngrijorarea şi chiar mânia basarabenilor.

Ce semnificaţie avea pentru ei plantarea acestui simbol în centrul oraşului: „declaraţia publică" a drepturilor evreimii asupra ţării ! Că aceşti tovarăşi gândesc aşa, nu e nici o surpriză; aşa îi învaţă religia mozaică şi aşa gândesc ei în legătură cu tot mapamondul. Pentru acest lucru se luptă de la începutul existenţei lor. Toate ţările lumii trebuie să devină colonii evreieşti, şi România a fost ţara pe care „au pus ochii" de sute de ani. Faptul că în Basarabia au crezut de cuviinţă să o facă publică prin instalarea „menorei" ca monument în centrul oraşului, denotă obrăznicia proverbială şi agresivitatea cunoscută în expunerea pretenţiilor.

Când „atacă" acest neam? Atunci când se crede stăpân pe situaţie. ***Dovezi?*** Şi mai vechi, şi mai noi: în 1940, la cedarea Basarabiei de către regele criminal Carol al II-lea, protejate de armata sovietică, bande de evrei mai mult sau mai puţin organizate, înarmate cu armament de război sau numai cu topoare, furci, cuţite etc., atacă Armata Română în retragere (care avea ordinul să evite orice conflict), **asasinând, într-o vărsare de ură depăşind orice imaginaţie, 42.000 de ostaşi români, câteva sute de ofiţeri, câteva sute de subofiţeri**; devastează şi fură din toate sediile administraţiei, trecând răzbunarea mai departe, întâi cu preoţii şi funcţionarii români şi terminând cu orice creştin le ieşea în cale. Din rândul civililor numărul victimelor nu a fost niciodată „contabilizat", dar se ridică la multe zeci de mii.

Avem şi un exemplu recent: genocidul din fâşia Gaza, unde au atacat o populaţie neînarmată, blocată între ziduri de beton şi sârmă ghimpată, cu cel mai modern armament, cea mai modernă tehnică de luptă, făcând mii de victime.

Dar să revenim în actualitate: după instalarea menorei în centrul Chişinăului, apare reacţia firească: în mod spontan, **mânia oamenilor se manifestă prin înlăturarea monumentului care încerca să sărbătorească victoria neamului lui Israel împotriva creştinismului basarabean!**

Îşi închipuie toată lumea ce reacţie de mâţă călcată pe coadă au avut iniţiatorii anormalului şi nefericitului gest.

Se pare că trădarea, că afişarea publică a intenţiilor evreieşti asupra Basarabiei, au avut un

Chişinău – statuia lui Ştefan cel Mare

Chişinău – protestul basarabenilor (martie 2010)

efect invers decât cel scontat: a trezit - dacă mai era nevoie - aversiunea şi resentimentele „băştinaşilor" sătui de altfel de o dominaţie distructivă şi înjositoare a elementului alogen în ultimii aprox. 45 de ani de ocupaţie sovietică (rusească).

Sensibilitatea odată trezită, orice alt gest de obrăznicie trezeşte reacţiile normale.

Pe data de **12 martie 2010** apare pe portalul evreo-rusesc *„IZRUS"* un articol ofensator la adresa cui? Nu ghiciţi! La adresa rabinului Israel Lifşit de la sinagoga „Senna" din Chişinău, care, la reacţia total „nepotrivită" a israelianului Alexandr Goldenstein, invocă „învăţătura iubirii de pace" a „Torei", găsind cuvinte de împăcare faţă de gestul creştinilor basarabeni care au demontat menora-monument.

Nu ne putem coborî până acolo încât să redăm reacţia personajului Goldenstein. Cine este domnia sa? Născut în 1981 în oraşul Bălţi, repatriat în Israel în 1990, vice-redactor şef şi unul dintre fondatorii portalului evreo-rus *„IZRUS"*, responsabil de tematica statului Israel cu ţările CSI. Mai face însă tovarăşul o ***declaraţie indirectă a pretenţiilor evreieşti asupra Basarabiei: afişează un colaj cu steagul Republicii Moldova, din care este scoasă stema Moldovei şi înlocuită cu steaua lui David.***

Tineretul basarabean conştient, recepţionează acest gest ca pe o insultă la adresa însemnelor statale şi reacţionează imediat printr-un protest stradal şi depunând oficial o declaraţie de protest la Ambasada Israelului, la Ministerul de Externe, la Preşedinţia Statului.

Imediat, Alexandr Goldenstein reacţionează în stilul caracteristic, făcându-i pe protestatari „lingăi şi pocitanii morale". De ce utilizează astfel de expresii? **El, tov. Goldenstein, a fost învăţat în familie - şi mai departe, în tot ce i s-a servit ca îndreptar în viaţă - că este îndreptăţit prin naştere să insulte pe orice creştin, care ar fi duşmanul său de moarte, inversând starea reală a lucrurilor**; că atitudinea faţă de aceştia trebuie să fie un dispreţ total provenit dintr-o **ură** pe care noi „băştinaşii" ţărilor invadate nu o putem înţelege, dar **care nu face decât să trezească sentimente „în oglindă".**

Mişcarea Legionară socoteşte gestul tinerilor din Chişinău ca obligatoriu, în contextul ofensivei iudaice asupra României şi nu numai.

Băieţi, suntem alături de voi, declarând că orice manifestare a drepturilor şi simţămintelor noastre în limita legilor şi a bunului simţ, sunt o reacţie firească de apărare, ce nu poate fi contestată de nici un Goldenstein din lume!

Cu Dumnezeu înainte!

POST SCRIPTUM:

Acest articol reprezintă poziţia Mişcării Legionare faţă de doborârea menorei amplasate în centrul Chişinăului, având în vedere informaţiile pe care le-am căpătat, între timp, în legătură cu acest subiect. Ne simţim obligaţi să publicăm acest post scriptum pentru că în numărul din dec. 2009 unul dintre colaboratorii noştri şi-a exprimat suspiciunea în legătură cu evenimentul din Chişinău prezentat mai sus. Convingerea noastră de acum decurge din faptul că am luat legătura direct cu unele dintre persoanele care au participat la acţiune.

Nicador Zelea-Codreanu

***

FRICĂ SAU DIVERSIONISM? (continuare din pag. 2)

Se gândeşte oare cineva că acest scut este necesar României ca armă de apărare? Să fim serioşi, eventualele ţinte sunt altele.

S-ar putea ca nişte minţi mai analitice să mă acuze de gândire superficială, pentru că nu aş fi remarcat că prin prezenţa instalaţiilor anti-rachetă pe teritoriul naţional devenim într-un fel o bază militară N.A.T.O., apărată cu prioritate în eventualitatea unui atac rusesc.

Aparent aşa este, dar în realitate lucrurile sunt în alt fel; **instalarea "scutului anti-rachetă" în România durează puţin; demontarea lui, la un eventual acord ruso–american, şi mai puţin.** *Aţi înţeles, domnule şi domnilor, care aţi început să tropăiţi de bucurie şi să-l adulaţi pe făuritorul (în mintea dvs.) bătrâneţilor noastre liniştite?*

Ne punem întrebarea ce l-a determinat pe autor să abordeze o astfel de interpretare a lucrurilor, încheind cu un apel lipsit de conţinut practic. Mă refer la: "preşedintele Băsescu trebuie sprijinit de foştii deţinuţi politici".

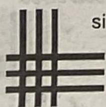
Cunoaşte domnia sa, poate numi un singur fost deţinut politic prezent în politica românească, având vreun cuvânt influent de spus? ***Câţi mai supravieţuiesc şi ce posibilităţi de exprimare mai au?***

Atunci când puteau să reprezinte o oarecare forţă, la începutul anilor 90, cum au fost anihilaţi: au fost dezbinaţi în "foşti legionari" şi "foşti nelegionari", a fost promovat la conducerea Asociaţiei *Foştilor Deţinuţi Politici* dl. Ticu Dumitrescu, persoană care se împăcase cu regimul comunist cu mult înainte de 1989; **au fost ignoraţi şi marginalizaţi majoritarii (i-am numit aici, încă o dată, pe legionari)**, guvernanţii au transformat Asociaţia într-un ONG utilizat de putere tocmai pentru a încerca să minimalizeze contribuţia hotărâtoare în ceea ce dl. Boldur–Lăţescu afirmă: "ce rol extraordinar au avut (deţinuţii politici) în păstrarea ideilor patriotice în anii regimului comunist şi după Revoluţie".

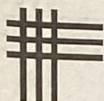
Mai rămâne să repetăm întrebarea: ***Cui slujeşte această diversiune?*** (sau, poate mai corect ar fi: *Ce încearcă ea să desfiinţeze, să oculteze?)*

Ea slujeşte minciuna, în interesul forţelor anti-naţionale şi anti-creştine invadatoare, prin ocultarea activităţii şi meritelor naţionaliştilor români, legionari într-o proporţie covârşitoare, transformaţi după 1944 în victime ale genocidului iudeo–comunist, ca "păstrători ai ideilor patriotice", după cum declară domnul Boldur–Lăţescu.

Ca de obicei, ne simţim obligaţi să tragem un **semnal de alarmă privitor la lipsa oricărei relaţii între clasa politică actuală şi interesele naţionale, atitudine sprijinită de foarte mulţi intelectuali români**, prin justificări care te duc cu gândul la superficialitate sau chiar la un oribil oportunism. Dar, după o perioadă de opresiune, de greutăţi şi incertitudini, întotdeauna în decursul istoriei au apărut în viaţa popoarelor perioade mai lungi sau mai scurte de izbândă a adevărului şi a dreptăţii. Acestea au conţinut totdeauna un bilanţ referitor la comportamentul oamenilor, începând de la "eroul necunoscut" şi până în vârful piramidei; să nu uite nimeni: fiecare va avea locul pe care şi l-a creat prin curaj sau laşitate, prin apartenenţa în tabăra binelui sau a răului, a adevărului sau a minciunii.

MASONIZAREA BISERICII
SAU
"AUDIENŢĂ LA UN DEMON MUT" - SAVATIE BAŞTOVOI (VIII)

(continuare din numărul trecut)

- Să bem pentru întâlnire! zise VICTOR.

- Să bem, Victore! răspunse profesorul amuzat. Îmi aduc aminte de beciurile din Cricova. Ce beţie am mai tras atunci!

- Dom' profesor, dacă veni vorba de amintiri... încerc să dau de nişte materiale şi nu reuşesc...

- Ce fel de materiale?

- Mă interesează documente despre arestările preoţilor în timpul comunismului. Am o idee tâmpită care nu mă lasă în pace... ***Persecuţiile asupra creştinilor par să fie prea bine organizate...***

- Sigur că erau organizate, zâmbi profesorul, că doar erau politică de stat.

- Nu mă refer la asta. ***E ceva care depăşeşte limitele statalităţii.*** *Campaniile de scoatere a icoanelor din şcoli de la începutul anului 2006 în România, cât şi toate aceste întâmplări cu preoţi şi călugări prea mult mediatizate, îmi dau impresia unui* ***proiect uriaş de lichidare a creştinismului ca atare.***

Revoluţia Franceză, Rusia Sovietică şi Uniunea Europeană au acelaşi fond ideologic. *Credeţi că e vorba de ateism?*

- Prostii. Nu este nici un ateism. **Ateismul e un mit, numai proştii sunt atei!**

Auzi, Victore, ţi-aş mai spune ceva: una e să fii ateu şi alta e să doreşti moartea creştinilor, moartea tuturor!

Nici eu nu sunt un mare credincios. Şi totuşi nu simt nevoia să mă răzbun pe credincioşi, cu atât mai mult să-i omor, să-i omor cu atâta cruzime cu câtă i-au omorât ideologii masoni ai revoluţiilor aşa-zis moderne.

- Este întemeiată bănuiala mea că la mijloc este vorba de o altă religie care caută să-şi distrugă în acest fel oponentul principal?

- Sigur! Există toate motivele şi dovezile istorice să afirmăm asta.

- E vorba de evrei?

- Măi Victore, **evreii** sunt singurul popor care au **în genetica lor** dorinţa de a stăpâni **pământul. Aşa scrie în cărţile lor** de când e lumea şi **aceste cărţi nu au fost schimbate de nimeni decât de Hristos, motiv pentru care Il şi urăsc atât de mult!**

- Înseamnă că substratul rămâne unul religios. O religie care afirmă superioritatea unui popor şi dreptul lui de a stăpâni întreaga lume?

- Sigur. Eu m-am ciocnit de chestiunea asta când am încercat să răscolesc dosarele Securităţii cu privire la relaţiile dintre activiştii comunişti din România şi cei din Rusia. Pot spune doar că **acest comunism a fost comunism doar pe dinafară. În realitate, rădăcinile trebuiesc căutate în structurile ocultei mondiale.**

Conducătorii văzuţi ai comunismului erau nişte simpli pioni. Mulţi dintre ei au fost executaţi fără milă chiar de comuniştii înşişi. Nu este nici un secret pentru nimeni că **cei mai importanţi oameni din anturajul lui Lenin şi Stalin au fost fie evrei, fie căsătoriţi cu evreice.** Lenin a fost evreu după mamă, provenit dintr-o familie de târgoveţi evrei. Stalin provenea şi el din evrei georgieni. Marx a fost evreu.

În orice caz, toată simbolistica lor, de la steaguri până la medalii şi bancnote este plină de substraturi cabalistice.

Sloganul Revoluţiei Franceze: „Libertate, egalitate, fraternitate" stă până azi înscris pe frontispiciul Marii Loji a României.

In ce legătură sunt evreii cu masonii este o altă întrebare. Un singur lucru este limpede: **revoluţiile masonice au adus întotdeauna privilegii evreilor.** Revoluţia Franceză le-a dat cetăţenie, precum şi cea din Rusia, iar **structurile masonice contemporane, exprimate prin tot felul de alianţe şi tribunale internaţionale, au ajuns să pedepsească pe oricine îndrăzneşte să discute în contradictoriu cu evreii.** Ce să spun, eu am fost deja etichetat drept „antisemit" deoarece m-am interesat de dosarul lui Teohari Georgescu (pe numele său adevărat Baruh Tescovici), fost ministru de Interne pe vremea lui Dej şi a Anei Pauker, evreii care au orchestrat arestările zecilor de mii de preoţi şi intelectuali în România, începând cu anul 1946.

- Am cerut la Arhivele din Chişinău materiale despre viaţa evreilor începând cu anul 1905. Mi-au zis că au fost ridicate de Comunitatea Evreiască şi că le pot cere de acolo.

- Prostii! **Nu există o istorie a evreilor probată documentar.** In România situaţia e similară. Deşi legea prevede **liberul acces la informaţii, nu am reuşit să intru, ca istoric, în arhivele evreilor.** Este un tabu!

Datele pe care le oferă enciclopediile evreieşti şi unii istorici de-ai lor te fac să te iei cu mâinile de cap.

- Aşa este.

- N-ai auzit de scandalul relativ recent al **istoricului Ariel Toaff,** fostul şef al Catedrei de Istorie a poporului evreu **de la Universitatea Bar Han din Israel,** care a făcut publice nişte **documente medievale care adevereau că evreii au practicat uciderea rituală a creştinilor?** Oho! Ce scandal! A fost îndată **declarat „negaţionist"** şi expulzat din Israel. Mă mir că nu s-au hotărât să-l aresteze! Acest istoric, pe care am avut fericirea să-l cunosc, este un evreu de toată isprava.

Aşa că oricine încearcă să cerceteze istoria adevărată a evreilor care, ca orice popor, au făcut şi rele, şi bune, se loveşte de o cenzură cumplită care îl scoate îndată antisemit, negaţionist şi îl defăimează, aşa încât după aceea nu mai are nici o credibilitate.

- Până unde poate merge aceasta cenzură? Chiar nu se poate dovedi adevărul?

- Cenzura a mers foarte departe.

Intr-o lucrare interzisă, scrisă la 1910, pe când evreii încă nu aveau în stăpânire toată lumea, **prof. Nicolae Paulescu,** descoperitorul de fapt al insulinei, un geniu cenzurat de istoria politic corectă a masonilor, **aducea documente din arhivele pariziene şi din alte state francofone despre faptul că evreii recurgeau la cumpărarea şi distrugerea documentelor care îi incriminau.** Exista pe atunci **un guvern mondial al evreilor, numit *Cahal*, un fel de *Club Bilderberg* de azi,** care controla tot comerţul şi toate acţiunile evreilor de oriunde. Partea cea mai însemnată din banii care se vărsau în fondurile Cahalului era folosită la **mituirea demnitarilor publici, a poliţiei şi a politicienilor din ţările pe care evreii le populau.**

De regulă, evreii migrau în ţările aflate în prag de criză.

Numărul mare al evreilor migratori, de ordinul sutelor de mii în decursul câtorva ani, susţine ipoteza că aceste emigrări erau bine organizate de o structură ocultă.

La începutul sec. al XX-lea Iaşiul era un oraş evreiesc, cu un procent de 90% evrei. Chişinăul avea 70% evrei. **Cu ce se ocupau evreii în aceste ţinuturi şi de ce au trezit atâta ură în rândul locuitorilor ar trebui să aflăm din arhive. Arhive care sunt închise.** Pentru că sunt distruse. Aşa că, **ori de câte ori cineva descoperă documente care contrazic imaginea de victimă a poporului ales, îndată acele documente dispar.**

- Înţeleg. Toată căutarea mea n-are rost. Au fost alţii până la mine.

- Căutarea are rost tot timpul. Adevărul, mai devreme sau mai târziu, iese la iveală.

- Mă doare că lumea pare să fi înnebunit! Oare nu văd că lozincile politicii europene sunt aceleaşi ca şi ale sovieticilor?

- Oamenii uită repede.

Anul 2021. România. Sfârşitul Preasfinţitului „K".

Colaborarea Preasfinţitului „K" cu noile structuri europene s-a dovedit a fi ineficientă. Obişnuit cu practicile comuniste, când putea să bage la puşcărie pe oricine i se împotrivea, Preasfinţitul a făcut prea multe gafe, lovind şi înjurând oameni în public. Provocat de unii jurnalişti în talk-show-uri de scandal, pe care nu le-a coordonat cu superiorii săi pe linie de securitate, episcopul a făcut declaraţii deocheate, a minţit în direct, ca după aceea să-şi retragă cuvintele în aceeaşi emisiune, a intrat în criză de furie, discreditând ierarhia mai mult decât orice campanie ateistă. La mustrările primite de sus, Preasfinţitul răspunse printr-o replică în presă, prin care se declara victimă a unei conspiraţii. Greşeala lui a fost că a dat numele câtorva demnitari politici care, chipurile, căutau să se răzbune pe el şi chiar să-l omoare, din cauză că le ştia trecutul securist. Insinuările Preasfinţitului nu aveau nici o logică decât dacă el însuşi fusese securist. Pentru câteva săptămâni, episcopul a devenit subiectul pamfletelor televizate şi al unor caricaturi din Academia Caţavencu.

Printr-o şedinţă urgentă a Sfântului Sinod, Preasfinţitul „K" a fost declarat colaborator al Securităţii comuniste, vinovat de trimiterea în închisoare a unor importante personalităţi din mediile teologice. A fost depus din arhierie, refuzându-i-se pensia pentru funcţia pe care a îndeplinit-o în BOR în decursul atâtor ani. In schimb, i-a fost păstrată pensia de fost general al Securităţii, lucru ţinut în taină.

Demiterea Preasfinţitului „K" s-a făcut cu mult tam-tam şi a fost prezentată în presă ca un nou pas în calea spre democratizare a Bisericii.

Cercurile mai fundamentaliste ale ortodocşilor au întâmpinat caterisirea fostului securist ca pe un triumf al Ortodoxiei şi o revenire la sfintele canoane. **În realitate însă adevărul era tocmai pe dos.** Preasfinţitul „K" ajunsese ca un câine bătrân şi nefolositor. In locul lui veniseră **alţii, mai tineri, mai energici şi mai prefăcuţi.** Vremea episcopilor care inspirau frică a trecut. **Acum noii agenţi trebuiau să aibă căutături angelice, să ştie să vorbească despre isihasm, să viziteze măcar o dată pe an Sfântul Munte, să meargă la privegheri şi să nu mănânce carne.**

(continuare în numărul viitor)

Pagină realizată de Corneliu Mihai

NEMURITORI, ÎN CIUDA TRĂDĂRII (I)

Cum ar fi arătat oare lumea fără trădători şi trădări? De la Vlad Ţepeş şi până la Ion Antonescu, istoria noastră e presărată cu evenimente tragice în care trădătorii de Neam şi ţară au schimbat mersul istoriei şi soarta românilor.

Dar *"**aparţine istoriei naţionale nu acela care va trăi sau va învinge** – cu sacrificarea liniei vieţii Neamului – ci acela care, indiferent dacă va învinge sau nu, se va menţine pe această linie".*

*"**Ei înving sau mor; indiferent: pentru că, atunci când mor, Neamul trăieşte întreg din moartea lor şi se onorează din onoarea lor. Ei strălucesc în istorie ca nişte chipuri de aur** care, fiind pe înălţimi, sunt bătute în amurg de lumina soarelui, în timp ce peste întinderile cele de jos, fie ele cât de mari şi cât de numeroase, se aşterne întunericul uitării şi al morţii."* (Corneliu Zelea-Codreanu - "Pentru legionari")

Vlad Ţepeş (1431 – 1476)

Vlad Ţepeş, nepotul lui Mircea cel Bătrân şi văr direct cu Ştefan cel Mare, singurul conducător militar care l-a îngrozit vreodată pe Mahomed al II-lea, cuceritorul Constatinopolului, este perceput de mulţi ca un principe de o cruzime demonică, având parte de cronici defăimătoare şi exagerate în toată Europa. Pornind de la gravurile mincinoase ale saşilor şi şvabilor din Transilvania, trecând prin romanul lui Bram Stoker şi ajungând până la *"industria Dracula"* din zilele noastre, continuă propagarea acestei imagini calomnioase a neînfricatului şi dreptului domn al Ţării Româneşti, precum şi asocierea, profund greşită, dintre domnitorul valah şi un personaj fictiv, iubitor de sânge omenesc. ***Cum s-a brodat această legendă sinistră şi mincinoasă?***

Tatăl lui Vlad Ţepeş, fiu natural al lui Mircea cel Bătrân, era cavaler al ***Ordinului Dragonului***, o grupare militaro-religioasă întemeiată de Sigismund de Luxemburg, al cărei scop era alungarea turcilor din Europa. Întrucât în limba română termenul de "***dragon***" are corespondent pe cel de "***drac***", datorită apartenenţei la acest Ordin tatăl lui Vlad Ţepeş a fost supranumit "Dracul". Astfel s-a împământenit în conştiinţa naţională numele de Vlad Dracul sau Draculea, transmis şi fiului, viitorul domn al Valahiei. La acest nume, de "Drac", portretul făcut domnitorului de către saşii şi şvabii din Transilvania (care erau în conflict cu el), şi-a adus contribuţia deloc neglijabilă, dar "bomboana pe colivă" a pus-o scriitorul irlandez Bram Stoker. Acesta, în studiile şi căutările sale în domeniul mitologiei est-europene despre vampiri şi morţii vii, a făcut cunoştinţă cu scriitorul maghiar Arminius Vambery, vehement anti-român, care i-a povestit despre un închipuit băutor de sânge care... ar fi fost chiar Vlad Ţepeş. Minciuna s-a propagat, prin intermediul cărţii "Dracula", în sute de filme cu vampiri, până în zilele noastre.

Porecla de ***"Ţepeş"*** se datorează faptului că ilustrul voievod, neîndurător cu hoţii şi trădătorii, avea ca metodă de pedepsire **tragerea în ţeapă**. Trebuie însă precizat: nici "patentul" şi nici exclusivitatea acestui mod atroce de execuţie nu-i aparţin domnitorului valah. Datele istorice atestă inventarea metodei de către **asirieni**, iar turcii, ruşii, polonezii, suedezii şi chiar germanii au tras în ţeapă oameni timp de 400 de ani, de la 1200 până la 1643.

Blamatul Dracula a fost, de fapt, iubit de popor şi considerat un mare şi înţelept stăpânitor. În timpul domniei sale cetăţile şi mănăstirile au fost reconstruite şi întărite, au fost eradicate hoţia, corupţia şi minciuna, iar prosperitatea Ţării Româneşti a atins culmi mai mari chiar decât în timpul domniei ilustrului său bunic, Mircea cel Bătrân. Documentele istorice povestesc sugestiv despre atmosfera instituită de noul domnitor cu mână de fier: *"Aşa de mult ura răul din ţara lui, încât, dacă cineva făcea rău, furt, tâlhărie, nedreptate sau siluia vreo muiere, acela nu rămânea viu"*.

Urcat pe tronul Ţării Româneşti în 1448, este obligat să-l părăsească după câteva luni din cauza intrigilor boierilor şi din lipsa unei armate credincioase. De altfel, şi tatăl său, Vlad Dracul, domn al Valahiei între 1436 - 1447, fusese trădat de boieri şi asasinat împreună cu fiul mai mare, Mircea.

După reluarea tronului (1456), Vlad Ţepeş refuză să plătească turcilor tribut şi măcelăreşte armata otomană care fusese trimisă să-l pedepsească (aproape 25.000 de oameni).

În primăvara anului 1462 însă, Mahomed al II-lea a ridicat o oaste numeroasă cu care a pornit spre Dunăre, pentru pedepsire. După o serie de ciocniri care au pricinuit turcilor mari pagube şi după celebra incursiune nocturnă a lui Ţepeş în tabăra turcească, soldată cu aprox. 30.000 de morţi din rândul otomanilor, era clar că **Înalta Poartă era departe de a putea rezolva problema pe calea armelor;** s-a folosit, deci, de **calea complotului**, găsind un aliat chiar în persoana lui **Radu cel Frumos** (fratele bun al lui Vlad Ţepeş): sultanul l-a numit pe Radu cel Frumos domn al Munteniei şi **mulţi boieri au trecut de partea lui, speriaţi, pesemne, de firea aprigă a lui Ţepeş şi dornici să aibă un domn mai uşor de manipulat.**

Ţepeş s-a retras în Ardeal, aşteptând armata promisă de Matei Corvin, cu care avea alianţă militară, dar aceasta n-a ajuns niciodată.

Se spune că lui Matei Corvin i s-au prezentat nişte *scrisori false*, din care rezulta că Ţepeş ar fi fost gata să se supună sultanului şi să-l ajute apoi să cucerească Transilvania, ca atare, Corvin, **în loc de a-l ajuta pe Vlad să-şi recapete tronul, l-a băgat la închisoare**, unde domnul valah a rămas timp de peste zece ani. Unii cronicari susţin că a fost vorba despre o intrigă a saşilor din Braşov cu care Ţepeş intrase mai demult în conflict pentru că aceştia sprijiniseră câţiva pretendenţi care urmăreau să-i ia locul pe tronul Valahiei, iar domnitorul valah, în replică, executase mai mulţi saşi şi atacase Braşovul. Alţi cronicari susţin că însuşi Matei Corvin ar fi ordonat scrierea acestor misive false pentru a se deroba de alianţa cu Ţepeş. **Cert este însă că întemniţarea lui Ţepeş în momentul în care întreaga Europă aştepta relansarea luptei antiotomane a fost greu de înţeles** chiar şi pentru supuşii lui Matei Corvin şi a rămas **o pată neştearsă** pe obrazul fiului lui Iancu de Hunedoara.

În 1476 Vlad Ţepeş şi-a recăpătat tronul, dar pentru foarte scurt timp. Multe izvoare istorice relatează despre tragica şi nedreapta moarte a celui care i-a creat coşmaruri lui Mahomed Cuceritorul. Prin compararea faptelor relatate diferit în diversele cronici reiese că Vlad a căzut victima unui act de **trădare** la care au contribuit atât turcii, cât, mai ales, cercurile de boieri ostile domnitorului. Un document de-al lui Ştefan cel Mare din 1477 relatează că *"El m-a rugat să-i las pentru paza lui oameni de-ai noştri, căci în munteni nu se prea încredea"*. Faptele s-au precipitat odată cu **reîntoarcerea lui Basarab Laiotă în Valahia, cu ajutor turcesc:** Vlad Ţepeş, împreună cu garda sa de 200 de ostaşi – formată, de data aceasta, din moldoveni ai lui Ştefan cel Mare - a purtat **o ultimă bătălie** în apropierea Codrilor Vlăsiei care înconjurau ***Mănăstirea Snagov***. Cei zece oşteni moldoveni de elită care au supravieţuit din contingentul de gardă s-au întors în Moldova, aducându-i lui Ştefan trista veste.

Radu de la Afumaţi (1500 – 1529)

Despre Radu de la Afumaţi au auzit, în treacăt, toţi cei prezenţi, fie şi numai sporadic, la lecţiile de istorie din şcoală; pentru majoritatea, însă, el este doar un nume cu rezonanţă "ciudată" şi nu personajul important al istoriei românilor pe care îl prezintă cronicile.

Motivul pentru care va intra în istorie sub această denumire se datorează faptului că îşi avea aşezarea în satul Afumaţi din Ilfov.

A domnit în Tara Românească între 1522 şi 1529, cu mai multe întreruperi de câteva luni, fapt ce arată că ţara trecea atunci printr-o perioadă de mari tulburări: numeroşi pretendenţi îşi disputau tronul şi, după cum balanţa înclina de partea unuia sau a altuia, ei stăpâneau pentru puţină vreme Valahia, pentru ca apoi să fie răsturnaţi şi înlocuiţi. Radu de la Afumaţi a reuşit, în câteva rânduri, să-şi doboare rivalii, astfel că, în această perioadă, stăpânirea asupra Ţării Româneşti i-a aparţinut în cea mai mare parte a timpului.

*"Recunoscut de turci şi sprijinit de Craioveşti (o foarte veche, puternică şi influentă familie boierească), **Radu ar fi putut domni vreme îndelungată dacă nu cădea victima unui complot ticălos.***

*Spre sfârşitul anului 1528, **o sumă de boieri** nemulţumiţi de influenţa puternicei familii de peste Olt, **în frunte cu Neagoe vornicul şi Drăgan postelnicul**, se ridică împotriva domnului.*

*Acesta, **surprins**, neavând la îndemână oastea spre a li se opune, e nevoit să fugă. Pe drum, însă, boierii îl ajung la Râmnicu Vâlcea şi, **nerespectând nici lăcaşul dumnezeiesc în care Radu se refugiase, îl ucid** în bisericuţa de pe dealul Cetăţuii, sub ochii îngroziţi ai preotului. S-a întâmplat această mizerabilă crimă - **unică prin împrejurările ei în istoria noastră** - în ziua de 2 ianuarie 1529; ea pune în lumina cea mai urâtă boierimea munteană din acea vreme."* (Const. C. Giurescu – "Istoria Românilor", 1938, Ed. Fund. Regale, republicată în 2008, Ed. "Alfa All"). În aceeaşi zi a fost asasinat şi fiul său, Vlad.

Numărul şi importanţa războaielor pe care Radu de la Afumaţi le-a purtat cât timp cât a fost suveran îl recomandă ca factor major al păstrării identităţii naţionale româneşti: ***"Să vă fie ştiute războaiele pe care le-am făcut eu:** cel dintâi război cu agarenii, al doilea de la Gubavi, al treilea la satul Stefeni, lângă Neajlov, al patrulea la Clejani, al cincilea la Ciocăneşti..., al nouăsprezecelea la satul Rucăr, al douăzecilea la Didrih"* - aceasta este inscripţia săpată pe piatra lui de mormânt (Curtea de Argeş), a **domnitorului care a purtat douăzeci de războaie în numai trei ani de domnie**.

Petru Rareş (1483 – 1546)

Domn al Moldovei în două rânduri, 1527 - 1538 şi 1541 - 1546, Petru Rareş, fiu nelegitim al lui Ştefan cel Mare, a pierdut tronul celei dintâi domnii din pricina unui **complot al boierilor.** În 1538 Petru Rareş a văzut **Moldova atacată simultan de turci, tătari şi poloni.** Iniţial, soarta i-a fost favorabilă domnitorului: **i-a înfrânt pe tătari** la Ştefăneşti şi a încheiat un **armistiţiu cu polonii**, cărora le-a înapoiat regiunea Pocuţia (care făcea obiectul unor neînţelegeri rămase nesoluţionate de multă vreme: Petru Rareş o ocupase în 1530). Dar **invazia turcească**, sub conducerea lui Soliman Magnificul, care luase aspectul unei expediţii de pedepsire, **nu a putut fi oprită.**

Boierii, temându-se de represaliile care s-ar fi abătut asupra lor în cazul unei victorii a turcilor - victorie foarte probabilă, dată fiind superioritatea lor numerică - **au refuzat să lupte şi s-au închinat lui Soliman.** Acesta a numit un alt domn (Ştefan Lăcustă) şi a smuls Moldovei două bucăţi mari din teritoriu (Tighina şi Bugeacul). Petru Rareş a fost nevoit să fugă şi, după multe peripeţii, a reuşit, cu ajutorul unor pescari, să ajungă în Ardeal.

Ioan Vodă cel Cumplit (1521 – 1574)

Ioan Vodă Viteazul, strănepot al lui Ştefan cel Mare, îşi datorează boierimii porecla de ***"cel Cumplit"***, din cauză că era aspru cu aceasta,

taxele aplicate ei fiind de zece ori mai mari decât cele percepute ţăranilor; această politică fiscală era însă justificată pentru că armata moldoveană era compusă, în cea mai mare parte, din răzeşi: aceştia erau căliţi în luptă şi cunoşteau la perfecţie arta mânuirii armelor. Prin această politică aspră faţă de boieri şi cler Ioan Vodă a reuşit în scurt timp să umple vistieria ţării. Cu toate acestea, pentru numeroşii boieri intriganţi, un domn cu o fire aprigă nu era un conducător comod - după cum nici pentru acesta veşnicele sforării şi comploturi ale dregătorilor nu erau uşor de suportat!

Urcat pe tronul Moldovei în 1572, după un şir de victorii răsunătoare care l-au exasperat pe Selim (la Tighina şi Cetatea Albă Ioan Vodă a înfrânt trei corpuri de armate turceşti), doi ani mai târziu sultanul a pornit o armată uriaşă, compusă din 200.000 de oameni; în acelaşi timp, o altă oaste, de tătari, se pregătea să atace Moldova.

Domnitorul l-a trimis pe **pârcălabul Sucevei, Ieremia Golia, omul său de încredere**, în fruntea unei avangărzi, ca să-i împiedice pe turci să treacă Dunărea. **Trimisul a jurat** pe Cruce şi Evanghelie că nu va trăda, **dar, mituit de duşmani cu 30 de pungi de galbeni**, i-a spus domnitorului că ajunsese prea târziu pentru a-i opri pe turci, şi că aceştia aveau o armată destul de mică! A fost **prima trădare.**

Pe baza acestor informaţii false, Ioan Vodă a pornit împotriva otomanilor, cu armata sa de moldoveni şi cu 1.200 de cazaci din zona Nistrului, ca ajutor – în total, cca. 35.000 de luptători.

Const. C. Giurescu, în "Istoria Românilor", ne relatează: ***"Poate că Ioan Vodă cel Viteaz ar fi învins,*** *totuşi, dacă n-ar fi survenit* ***o a doua şi apoi o a treia trădare.***

În ajunul bătăliei, *o parte dintre boieri, avându-l în frunte pe marii* ***vornici Murgul şi Bilai, au trecut de partea turcilor***, ***iar a doua zi,*** *când s-a dat semnalul atacului,* ***boierimea moldoveană,*** *in frunte cu Ieremia Pârcălabul, plecă steagurile şi, punând cuşmele în vârful suliţelor şi săbiilor,* ***trecu şi ea de partea duşmanului."*** Atunci s-a petrecut ceva cu adevărat memorabil: **renunţând să mai tragă în turci, Ioan Vodă şi oştenii rămaşi credincioşi lui se reped asupra trădătorilor şi îi măcelăresc până la ultimul.**

Înconjurat de otomani, la Roşcani, după ce respinsese atacurile concentrate a 200.000 de duşmani, după trei zile de caniculă ucigătoare în care armata moldoveană, redusă la 7.000 de oşteni, suferea cumplit de sete, **Ioan Vodă**, în nobleţea sa, îşi impune un sacrificiu rămas în analele istoriei: **hotărăşte să se predea, cu condiţia cruţării vieţii oamenilor săi.** Turcii au primit, **Ahmed Paşa jurând pe Coran, iar Petru cel Şchiop** (pretendentul la tronul Moldovei în locul lui Ioan Vodă, care se aliase cu turcii), **jurând şi el pe Biblie.** Odată ajuns în cortul căpeteniei turcilor, **Ioan Vodă a fost înjunghiat.** Apoi i s-a tăiat capul, iar trupul legat de două cămile, a fost rupt în bucăţi. În faţa acestei scene revoltătoare, **moldovenii din suita domnitorului, deşi dezarmaţi, sar asupra turcilor.** Sunt ucişi până la ultimul. Văzând cum îşi ţin turcii cuvântul, cazacii atacă şi ei, cu furia disperării. Supravieţuiesc doar doisprezece, în frunte cu atamanul Swiercewski.

Astfel a sfârşit unul dintre cei mai viteji conducători ai românilor, iar trădarea sa este dintre cele mai revoltătoare.

(continuare în numărul viitor)

Nicoleta Codrin

***

CE-AŢI PIERDUT DIN VEDERE (continuare din pag. 3)

„Ca urmare a aderării, prevederile tratatelor constitutive ale Uniunii Europene, precum şi celelalte reglementări comunitare cu caracter obligatoriu, AU PRIORITATE FAŢĂ DE DISPOZIŢIILE CONTRARE DIN LEGILE INTERNE, CU RESPECTAREA ACTULUI DE ADERARE" (art. 148, alin. 2 - Constituţia României). Deci Constituţia României se retrage doi paşi înapoi, cedând locul şi delegând din competenţele sale Constituţiei Europene, atunci când există inadvertenţe între legislaţia naţională şi cea europeană din cele două Constituţii.

„Parlamentul, Preşedintele României, Guvernul şi autoritatea judecătorească garantează aducerea la îndeplinire a obligaţiilor rezultate din actul aderării şi din prevederile aliniatului (2)" (art. 148, alin. 4 – Constituţia României); *„Statul român se obligă să îndeplinească întocmai şi cu bună-credinţă obligaţiile ce-i revin din tratatele la care este parte."* (art. 11, alin. 1 –Constituţia României). Adică să lase să funcţioneze liniştit Mişcarea Legionară, cu drepturi egale şi democratice, la fel ca oricare altă organizaţie politică, culturală, etc. din Europa.

Dar ce specifică Constituţia Europeană, adică setul de legi supreme din Europa? Anume că orice partid, mişcare politică are loc sub soare, orice manifestaţie a propriei credinţe este permisă.

Atâta timp cât **în Danemarca Partidul nazist este sponsorizat de către stat şi are şi post de radio,** atâta timp cât în toată Europa există manifestări şi manifestaţii ce primesc autorizaţii legale, ale naziştilor, ale fasciştilor ce participă la alegeri. **manifestările noastre de bun simţ, manifestaţii ce privesc creştinismul, ortodoxia, tradiţia, istoria şi naţionalismul românesc, şi care nu au nici pe departe importanţa, implicările şi consecinţele celor europene enumerate mai sus - şi nici cea mai mică tangenţă cu ele - nu pot impune decât un singur lucru:** ORIUNDE V-AŢI AFLA ŞI ÎN SLUJBA ORICĂRUI STĂPÂN AŢI FOST TOCMIŢI, ÎNCETAŢI CU MINCIUNILE, INFRACTORILOR CARE MANIPULAŢI OPINIA PUBLICĂ! ***LEGALITATEA MIŞCĂRII LEGIONARE ŞI A ZIARULUI "CUVÂNTUL LEGIONAR" ESTE DOVEDITĂ!! ŞI GARANTATĂ PRIN LEGE!***

***

Încă o dată vă spunem că birocraţia nu este rezultatul incompetenţei sau neputinţei celor din conducerea statului, ci există pentru că se poate dovedi foarte utilă. *Cui? Ne vom lămuri imediat.*

Ca schemă de principiu, **dacă eşti "Statul" şi doreşti ca supuşii (sau, fie, "cetăţenii") să se alinieze unei hotărâri nu tocmai agreate de ei, poţi alege două căi:**

1. Cea directă - să decretezi ca obligatorie conformarea, stabilind sancţiuni pentru cei care se opun.

În varianta "blândă", sancţiunile sunt progresive, până se mai obişnuieşte "opinia publică", fapt ajutat şi propagandistic.

Varianta mai puţin blândă – "cu bâta pe ei" - se aplică în dictaturile de tip comunist - aşadar în condiţiile de faţă nu poate fi vorba de aşa ceva.

2. Cea indirectă, eventual premergătoare primei - să încurajezi conformarea prin înlesniri birocratice şi fiscale.

În acest caz sfidarea se admite, însă mecanismul ei legal este în mod intenţionat unul cât mai spinos, care te exasperează, făcându-te să renunţi. Astfel procedează, mai ales în situaţii delicate, cei care vor să pară democraţi, liberali, toleranţi (sau, cu alte cuvinte, cei care la început însemnau erori politice, iar acum nu mai înseamnă nimic).

Vom detalia în cadrul exemplului, folosind datele Serviciului Paşapoarte: peste 5.000 de bucureşteni au cerut până în februarie eliberarea unui paşaport biometric, iar 1.300 au optat pentru cel de tip vechi, în condiţiile în care valabilitatea actelor biometrice este de 5 ani iar a celor simple de un an; paşaportului biometric costă 266 de lei care se achită la CEC, iar paşaportul temporar (fără cip), costă 212 lei, din care 112 lei se achită la CEC, iar 100 lei se achită la Trezorerie.

Aşadar, suprastatul european doreşte să ne facem cu toţii acte biometrice, pentru a ne controla mai bine, ca într-un lagăr. "Statul" român (iertaţi-ne abundenţa de ghilimele, dar sunt absolut necesare) vrea şi el acelaşi lucru, la comandă. Dar ce vede el: că prin popor, pe lângă marea masă indecisă, ideală pentru experimente de acest tip, mai sunt şi unii (puţini, dar hotărâţi), care se opun şi fac mari eforturi pentru a câştiga de partea lor şi o parte din turmă.

Dat fiind ordinul drastic primit de la UE, "statul" nostru ne-a impus, mai cu forţa, mai pe ascuns, legea care stabileşte obligativitatea actelor biometrice (paşaport, buletin, carnet de conducere auto) într-un moment din viitor.

Dar ştie că va întâmpina o rezistenţă îndârjită la fiecare pas, că legile, mai ales în zona Balcanilor şi mai cu seamă cele violent controversate, au o mare inerţie în aplicare.

Ceea ce vedeţi acum reprezintă "zăhărelul", punctul 2 din schema enunţată mai sus.

Faptul că marea majoritate adoptă actul cu cip nu este chiar un succes: sunt cei indiferenţi, care, logic, vor să plătească într-un singur loc, o dată la cinci ani, nu să facă două drumuri pe an.

Nici unul din cei peste 5.000 nu a fost vreodată în 2009 la un protest anti-cip, majoritatea nici nu au auzit de aşa ceva sau, auzind, nu au avut timp să se gândească ("Partidul te vrea prost!").

Obstrucţia este, în fond, un fleac, nimeni nu va face caz de aşa ceva (la proteste se striga că "vine dictatura" şi "vine Antihristul", nu că "stăm prea mult la cozi"), dar funcţionează ca factor de uzură.

La momentul oportun, se va pretinde că actele biometrice au fost opţiunea reală a majorităţii, desfiinţându-se până la urmă cealaltă variantă, chipurile din lipsă de solicitanţi. Solicitanţii există însă şi vor sta la coadă şi de două ori pe lună, numai să nu accepte asemenea acte, iar când se va termina cu "zăhărelul" şi vor începe sancţiunile, vor ieşi iar în stradă (sperăm că vor fi mai mulţi decât anul trecut).

Cu totul altfel s-ar fi pus problema dacă paşapoartele fără cip ar fi fost specifice "culturii gay": 200 de homosexuali ar fi strigat că asta e discriminare şi 700 de jandarmi i-ar fi păzit, i-ar fi apărat şi de ploaie (dacă ar fi fost nevoie), iar actul fără cip ar fi rămas disponibil până la sfârşitul veacurilor. Atâta doar, că, pentru a-l ridica, ar fi trebuit să ne prezentăm la Serviciul Paşapoarte în fustiţă...

Vedem, de câţiva ani, acelaşi procedeu aplicat şi plăţii taxelor şi facturilor lunare: orice bancă îţi oferă servicii comode de virament automat, poţi plăti rapid şi eficient, dar sfârşeşti prin a ţi se vedea şi controla banii de către o mulţime de instituţii, de stat sau private, fără nici o restricţie. Dacă nu vrei asta, du-te şi sprijină pereţii câte o oră pe lună la ghişeele de tip comunist, lăsate intenţionat în cea mai crasă dezorganizare, unde domnesc incompetenţa şi nervii iritaţi. Când s-au introdus computere în centrele de colectare a taxelor, treaba a început să meargă mai prost, pentru că personalul nu era calificat să le folosească, iar astăzi, după circa zece ani, nu se vede nici o îmbunătăţire: reţeaua are cu regularitate probleme de funcţionare, datorită unui serviciu IT atent calculat pentru a fi insuficient, numărul ghişeelor este insuficient şi el, iar cei de la ghişee ştiu doar să bată la tastatură melceşte, cu două degete, ceea ce produce şi mai multă exasperare şi risipă de timp pentru cei care nu înţeleg odată că, de fapt, cineva exercită presiune asupra lor, ca să se vrea de la ei supunere.

Prin urmare, a venit pasul 2, când, acum trei-patru ani, au apărut soluţii alternative de plată (electronică). Acestea au fost primite cu uşurare, chiar cu entuziasm, că "în sfârşit, se face ceva". Noi ştim că acest lucru se dorea de la început, mai ştim şi că este **destinat suprimării dreptului de confidenţialitate, atribut esenţial al libertăţii,** şi... încă ceva: Băsescu a avut norocul ca, pe durata primului său mandat prezidenţial, să fie timpul copt pentru aceste schimbări, românii fiind deja de mult timp ţinuţi într-o tensiune calculată a aşteptării şi deznădejdii. Prin urmare, când "în sfârşit s-a făcut ceva", acel "ceva" a fost primit cu urale şi mulţi au uitat de flota vândută cu un dolar vaporul, au uitat şi că preşedintele era comunist (ca toţi ceilalţi din clasa sus-pusă) etc. Şi, mai ales, aproape nimeni nu s-a opus acelui "ceva", cu toate că ar fi trebuit să fie evident că se pregătea ceva sinistru.

Aşa funcţionează mecanismul democratic de impunere a oricărei directive. Iar această propoziţie nu conţine nici o contradicţie şi nici nu necesită ghilimele.

"PE DRUMUL CRUCILOR CĂZUTE" – VIRGIL IONESCU (XII)

- TEXT INEDIT ÎN ROMÂNIA -

(continuare din numărul trecut)

Jandarmii ne-au înconjurat, în timp ce maiorul se plimba agresiv de colo până colo, întrerupând mereu cuvântarea lui Bănică Dobre și dând ordine jandarmilor să execute diferite mișcări militare, ca pe un câmp de manevre. Urmărea ca prin zgomot să distragă atenția oamenilor, iar pe noi să ne scoată din liniște, să provocăm vreun incident, care să-i fi îndreptățit reacțiunea.

Se știa că jandarmii aveau un ordin nou, să tragă fără somații și să împiedice, pe toate căile, întrunirile noastre. Lucrul se și întâmplase în câteva părți și nu mai departe, chiar în jud. Ilfov, la puțini kilometri de București, unde ne fuseseră omorâți doi legionari.

Și campania electorală abia începuse!

Am raportat Căpitanului situația din regionala Dobrogea și el m-a întrebat:

— Ce crezi despre cele ce se întâmplă?

— Cred că nu vom avea alegeri, i-am răspuns.

-- De unde știi? m-a întrebat.

— Nu știu de la nimeni, dar așa simt! ...

— Ai dreptate, îmi răspunde Căpitanul. Am vești în același sens. Guvernul cade și se va proclama dictatura regală.

Am ieșit turburat. Nu eram decât un om, printre atâția, dar odată intrat în Legiune, în Legiunea Căpitanului, afirm cu fruntea sus că bucuriile, grijile, durerile ca și viata i le închinasem lui. El și Legiunea îmi deveniseră cei doi poli ai existenței mele.

Fericiți cei persecutați, căci suferința lor e creatoare! A spus Iisus. Cred, desigur, în aceste prea frumoase cuvinte, dar omenește e greu să tot înduri. E nesfârșit de greu!

Pentru 8 februarie (1938), îmi pare, Căpitanul a convocat "Senatul Capitalei". "Senatul Legiunii" se compunea din senatorii legionari, gradul cel mai înalt în ierarhia legionară pentru necombatanți. Senatorii Legionari erau puțini la număr, numiți de Căpitan, prin selecționarea celor vârstnici care se distinseseră în decursul anilor prin dragoste, credință și muncă pentru Legiune.

Ne-am mulțumit să luăm la cunoștință deciziunile Căpitanului; îndreptate către legionarii din toată țara, și anume că Mișcarea Legionară se retrăgea din campania electorală, nu însă și din alegeri. Se interziceau întrunirile, conferințele, ședințele publice, ca și mersul echipelor prin județe. Ca urmare, adresându-se guvernului național-creștin Goga - Cuza, Căpitanul a citit cele scrise într-o nouă Circulară, din care notez numai următoarea frază: *"Să știți însă că nu voi uita niciodată, că mâna noastră zadarnic o veți căuta, căci ochii noștri vă vor privi așa cum trebuie!"*

Într-adevăr, nu mai târziu decât a doua zi a venit momentul prevăzut de Căpitan! Am fost chemat de către ing. Gigurtu, vechi și bun prieten, mare simpatizant legionar, pe atunci ministru, care m-a rugat să-i comunic Căpitanului că Goga ținea negreșit să-i vorbească.

Căpitanul a primit invitația și, întovărășit de Gh. Ciorogaru și de mine, ne-am dus la Gigurtu acasă, unde ne aștepta Goga,

In salonul în care a avut loc convorbirea, eu și Ciorogaru ne-am așezat de o parte, neamestecându-ne în nici un moment în discuție.

Goga a descris Căpitanului situația în care se găsea guvernul. Veștile primite din țară lăsau să se întrevadă că nu va obține prima majoritară de care avea nevoie; regele o știa și se gândea să-i ceară demisia. Goga credea că, dacă ar voi Căpitanul să-l ajute cu voturile legionare, el ar reuși (cerea deci ca noi să ne retragem din alegeri și Căpitanul să ordone legionarilor să-l voteze, așa precum mai făcuse în 1933, când Garda de Fier fusese dizolvată). Altfel, demisia lui va însemna înscăunarea dictaturii, cu consecințe tragice în special pentru Căpitan!

Corneliu Zelea Codreanu tăcea și-l asculta.

În lipsa unui răspuns, Goga, crezând ca nu a fost înțeles, a mai repetat apelul la ajutor și în cele din urmă a propus o colaborare la guvern, iar dacă aceasta nu va fi primită de rege, înțelegerea să se transforme într-o unire de opoziție pentru înfruntarea dictaturii!

După ce Căpitanul a ascultat toate propunerile lui Goga, a luat și el cuvântul, **amintindu-i că pe toate le prevăzuse și de unele îl avertizase în scris! Acum era târziu! Guvernul Goga se purtase în așa fel încât împiedica orice colaborare pentru atunci - și în viitor. Mormintele, prea proaspete ale ultimilor legionari, nu puteau fi călcate în picioare!**

A mai intervenit și dl. Gigurtu, dar zadarnic.

Căpitanul le-a răspuns negativ la toate propunerile.

Nici ultimul avertisment al lui Goga că în guvernul de dictatură Armand Călinescu rămâne la Interne, cu însărcinarea expresă a uciderii Căpitanului și a fruntașilor legionari, nu i-a clintit linia de intransigență. **Goga aparținând acelei lumi în agonie, Codreanu nu-i luă apărarea, o lăsa să cadă, cu riscul de a fi îngropat sub dărâmături, mai bucuros decât să-și fi schimbat atitudinea de cinstit sufletește.**

Nu știu pe ce cale, dar regele a aflat imediat de această convorbire și era furios. I se spusese că Goga se înțelesese cu Căpitanul în unele chestiuni, ceea ce nu era adevărat, întâlnirea petrecându-se exact cum am povestit-o.

O zi mai târziu, la 10 februarie, după o discuție violentă între rege și Goga, acesta a demisionat! S-a format un nou guvern prezidat de patriarhul României, Miron Cristea. În guvern au fost chemați ca miniștri fără portofoliu toți foștii primi-miniștri, afară de Maniu și Goga, care au refuzat. Armand Călinescu rămânea la Interne, gen. Antonescu la Război și Tătărăscu la Externe. Noul guvern, numit spre a pregăti dictatura regelui, a fost pus sub președinția Patriarhului Miron Cristea. Perversitatea regală își acoperea intențiile criminale sub odăjdiile șefului suprem al bisericii ortodoxe .române, iar înaltul prelat s-a pretat la .jocul diavolesc al lui Carol, dându-i girul altarului. (...)

Eram sigur că voi fi arestat, mai ales când și casa mea începuse să fie supravegheată tot timpul. Îmi spusesem că și de rândul acesta deținerea nu va fi de prea lungă durată și că din ea s-ar putea să ieșim la lumină, învingători! **La uciderile fără judecată care au urmat nu mă gândeam, căci îmi păreau o imposibilitate în țara încă cu pretenții de constituționalitate.**

Mișcarea Legionară și Germania nazistă

Partidul național-socialist german, dacă ne-a simpatizat cumva, a făcut-o timid, cel mult platonic. De altfel, orice demonstrație reală îi fusese îngrădită de guvern.

Desigur că și Mișcarea Legionară n-a căutat niciodată legături, cu nici unul din cele două organisme de bază ale conducerii Germaniei. Această afirmație, deși repetat făcută în scris și vorbire de Căpitan, nu a fost crezută de adversarii noștri politici care continuă și astăzi să ne atace cu aceleași argumente, cum că am fi fost subvenționați de Hitler! Dar ca întotdeauna, adevărul, mai curând sau mai târziu, trebuia să apară la suprafață și a făcut-o acum, după **publicarea cărții: *"Les Archives secretes de la Wilhelmstrasse"***, în vol. al V-lea, editat de Plon-Paris, care conține **rapoartele și telegramele oficiale,** schimbate la vremea lor **între Legația Germană din București și Ministerul Afacerilor Străine din Berlin.**

In continuare **voi reda unele din ele care interesează în cele ce aveam de demonstrat:**

Documentul Nr. 54 din 18 ianuarie 1938

Șeful cancelariei Reichului (Lammers), către Ministrul Afacerilor Străine German:

"După o comunicare primită, Garda de Fier ar fi subvenționată de Germania. Actualul președinte de Consiliu, Goga, a aflat că 17 000 kg. de imprimate ar fi fost trimise Școlii germane din București, expediate cu documentele și sigiliile Ministerului de Afaceri Străine al Reichului. După spusele actualului guvern (Goga), numai acest ajutor poate explica enorma propagandă a Gărzii de Fier, care a apărut peste tot, nu numai cu o cantitate enormă de afișe, ci și cu o desfășurare de camioane.

Vă rog, deci, de a face o anchetă serioasă și a stabili din ce oficiu german Garda de Fier a primit ajutoare financiare?"

(ss) Lammers.

După ancheta serioasă făcută, ministrul german Neurath a răspuns că NIMIC nu fusese din Germania pentru Garda de Fier!

Întreb: ce mai rămâne din murdăria puzderiilor de acuzații ce ni s-au adus, tot timpul? Așa precum am. scris, **niciodată Mișcarea Legionară nu a fost nici finanțată și nici ajutată, în vreun fel, de germani, cât a trăit Căpitanul!**

Enorma activitate propagandistică, de care se pomenea, o puteam face, deoarece **până și cel mai sărac legionar a contribuit mereu cu cât a putut,** măcar cu munca, atunci când nu putea s-o facă altfel. **Organizația anexă, "Prietenii Legionarilor", îngrijea să se strângă fonduri** din ce în ce mai importante **de la simpatizanți.** Afișele nu ne costau mai nimic. Tipografi legionari erau destui și se întreceau să tipărească gratis, sau cel mult plătindu-le hârtia. Numeroasele camioane erau și ele proprietatea legionarilor, care le puneau la dispoziția Mișcării, plătind și benzina consumată, în cele mai numeroase cazuri. In județul Constanța, de exemplu, două erau închiriate și plătite de mine.

Documentul Nr. 173 din 19 martie 1938

Telegrama Ministrului Germanei din București către Ministrul Afacerilor Străine al Reichului:

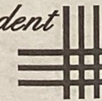
*"**Regele** (Carol al II-lea – n. n.) a ridicat atunci o chestiune foarte delicată, întrebând **dacă guvernul Reichului nu ar fi dispus să dezavueze pe Codreanu și Garda de Fier.***

*Am răspuns că aceasta nu era posibil, deoarece, dacă am face astfel, nu se va întârzia să ni se reproșeze că ne amestecăm in afacerile interne ale României. **<u>Guvernul Reichului pleacă de la principiul să nu facă politică decât cu Regele și guvernul său.</u>***

Regele s a declarat mulțumit de acest răspuns și m-a rugat să transmit la Berlin că dorea ca și în viitor să urmăm de a proceda după acest principiu."

(ss) Fabricius.

Pagină realizată de Ștefan Buzescu, student

DOAMNA, FAŢA DE MASĂ ŞI NAZIŞTII

Am primit un "document-mărturie" care ar fi trebuit să mă lase uimit şi impresionat de modalităţile minunate prin care lucrează Dumnezeu, dar, în fond - şi practic - **mărturia cu pricina îmi reamintea, de fapt, că holocau$tul este noua religie**. Naraţiunea ne exemplifică, printr-o poveste " lacrimogenă", *cât de nebănuite sunt căile... holocau$tului!*

Pentru ca dvs. să înţelegeţi mai uşor morala povestioarei, îmi voi imagina că năzbâtia aceasta îmi este redată de un bunicuţ înţelept al *Sionului* (în fapt el va povesti aici „scrisoarea-document" primită de către mine), iar eu mă voi pune în pielea nepoţelului lui cel neastâmpărat, dornic să pună întrebări şi să caute *un sens la orice nu are sens*.

- A fost odată ca niciodată...

- *Deci n-a fost niciodată, bunicule?*

- Ba da nepoate, căci de n-ar fi fost, nu s-ar fi povestit. Nu ţi se pare suficient argumentul acesta, nepoate?

- *Ba da, bunicule, este beton!* ***Dar istoriseşte-mi, te rog, basmul acela*** *adevărat care îmi place mie,* ***cu doamna de la sinagogă care broda zi şi noapte cruci pe feţe de masă*** *şi cu naziştii cei răi şi turbaţi care făceau alea-alea!*

- Ei bine, nepoate, acela nu este un basm, ci o poveste reală, spusă enoriaşilor de un pastor supranumit - pentru slujba sa - „Zeul somnului".

Se spune că un tânăr preot şi soţia lui...

- *Bunicule, preotul nu era în mod sigur protestant, că atunci ar fi fost vorba despre un tânăr "pastor", nu preot; evreu nu era, nici atât, căci ar fi fost vorba de un tânăr "rabi"; catolic nu, că dânşii nu se căsătoresc, şi astfel aleg varianta ortodoxă, fără să apelez la opţiunea „sună un prieten", pentru că am auzit că oricum se ascultă telefoanele şi că, în mod straniu, orice apel face atingere cu serviciile secrete. Apropos, bunicule, spune-mi tu, că doar eşti înţelept, de ce le spune „servicii secrete", că ele nu mai sunt demult nici secrete, ca Securitatea, şi nici „discrete", ca masoneria?*

- Hăăă... ce ziceam? zise bunicul, clipind des din ochi. Mă luai cu naraţiunea asta interesantă şi aţipii cu mustaţa în basamac. Aha, da... un tânăr preot şi soţia lui, trimişi la prima lor parohie, ajung acolo într-o zi de octombrie...

- *Bunicule, nu ştim ţara, oraşul şi nici măcar anul, dar important este că era în octombrie, după Hristos, undeva pe Terra...*

- Taci, măi, puşlama mică, şi ascultă în continuare - zice bunicul cu obidă.

Ajunşi la parohie, constată că biserica era într-o stare deplorabilă. Plini de entuziasm, îşi propun să o restaureze până în Ajunul Crăciunului, când vor să ţină prima slujbă... Muncesc din greu, repară pereţii, tâmplăria, refac picturile, curăţă şi termină totul pe 18 decembrie...

- *Bunicule, înţeleg că el era licenţiat în tâmplărie - pictură, iar ea era zidar - zugrav?*

- Simt că îmi produci presiune-n sânge, nepoate, şi pulsul îl aud cum îmi bate în timpane...

Pe 19 decembrie începe o vijelie cumplită, care desprinde o bucată din acoperiş, iar apa scursă le distruge o porţiune mare dintr-un perete lateral.

Întristat că trebuie să amâne slujba de inaugurare, preotul pleacă spre casă, dar pe drum se opreşte la o licitaţie în scopuri caritabile şi acolo îi atrage atenţia o faţă de masă brodată, de o mare fineţe, care avea în mijloc o cruce.

- ***Este şi normal bunicule, ca fiecare preot care rămâne fără acoperiş la biserică şi „pleacă întristat spre casă", să fie tentat să se oprească la o casă de licitaţii*** *- unde ar putea găsi ceva cherestea, cărămizi, var, tablă de Galaţi şi vinarom la preţ foarte convenabil... nu-i aşa?!*

Sau dacă respectivul preot nu are atâţia bani de materiale, atunci măcar să cumpere – aşa, în bâză - un Grigorescu, un Camil Ressu, un Van Gogh, sau poate un Rembrandt, ce ar putea astupa, "de ochii soacrei", igrasia de pe pereţii parohiei...

Şi, oricum, e plin de feţe de masă cu simbolul crucii în mijloc, la orice licitaţie te duci în lumea asta mare...!!

- Nepoate, îţi bag Rudotel-ul meu pe gât dacă mai deschizi gura:... Preotul îşi dă seama că faţa de masă are exact dimensiunea porţiunii de perete avariat...

- *Ochi format, bunicule, nu glumă: preotul a intuit imediat şi dimensiunea, şi faptul că era „de o mare fineţe".*

- Gândeşti prea mult, măi, nepoate, şi este posibil să sfârşeşti ca broasca indiscretă care a orăcăit de trei ori în loc s-o facă doar de două ori şi care a fost ulterior asasinată pentru că s-a tras concluzia că ştia prea multe. Deci, revenind la poveste: preotul cumpără faţa de masă şi se întoarce la biserică. Între timp, începuse să ningă. Scurt pe doi!

- *Doamne, câte anotimpuri şi evenimente: furtună cu ploaie, licitaţie câştigată şi apoi ninsoare. Deh, încălzirea globală...*

Bunicul îşi dădu de trei ori ochii peste cap şi continuă sacadat, sorbind din cana cu basamac.

- ... iar în staţie zăreşte o doamnă în vârstă care tocmai pierduse autobuzul. Preotul o invită să aştepte următorul autobuz în biserică, iar el începe să fixeze faţa de masă pe peretele avariat.

- ***Înţelegem de aici, bunicule, că staţia era foarte apropiată de uşa bisericii, poate chiar în curtea bisericii,*** *căci altfel doamna risca să piardă şi următoarele 1000 de autobuze.*

De asemenea, doamna trebuia să se posteze undeva în uşa bisericii, ca să aibă timp să facă 20 de metri sprint până la autobuzul buclucaş.

- Iartă-l, Doamne, că nu ştie ce spune - zise bunicul, roşu ca un rac fiert şi având expresia crispată a unei oale sub presiune... Doamna aştepta, absentă, într-un colţ... Deodată îşi ridică ochii şi, şocată, îl întreabă pe preot de unde are faţa de masă cu iniţialele ei, EBG.

- *Văleleu, mi-a stat inimioara în loc, bunicule, am crezut că spui EBA.*

În acest moment bunicului îi pocni o arteră minoră pe creier şi îi dădu discret sângele pe nas, dar continuă:

- Doamna îi povesteşte apoi preotului că ea o brodase în Austria, în urmă cu 35 de ani, în timpul războiului. (Stop naraţiune: se localizează faptul că întâmplarea cu doamna şi preotul se petrece în anii '70! – **n. a.**). La venirea naziştilor e nevoită să plece în grabă şi-şi lasă în urmă soţul, care este arestat şi trimis în lagăr. Este ultima dată când îl mai vede...

- ***În care lagăr, bunicule,*** *că germanii nu construiseră nici un lagăr înainte şi în timpul Anschluss-ului?? Era doar anexarea Austriei.* ***Şi de ce doamna este nevoită să plece în grabă: era comunistă, era lesbiană, era infractoare? Dacă era creştină, de ce „e nevoită să plece în grabă"? Rămâne varianta că era evreică*** *şi naziştii arestau la acea vreme toţi evreii, fără discernământ, nu? Aha, înţeleg...* ***Dar de ce a fost mai iute de picior ca soţul? Soţul era olog, handicapat, sau mult mai bătrân ca ea? Şi dacă ea îl iubea aşa de mult, de ce l-a lăsat în urmă şi nu au rămas împreună şi*** *la bine şi la rău? Egoistă doamnă, bunicule, să se salveze doar pe ea!* ***Şi apoi, dacă ea a fugit şi nu s-a mai uitat în urmă, de unde ştie că soţul a fost arestat şi, mai ales, de unde ştie că a fost trimis în lagăr?*** *Cum a aflat asta? Mă chinuiesc rău de tot întrebările acestea şi îmi dau mâncărimi de piele, bunicule!*

- Hei, nepoate, eşti prea mic pentru a înţelege lucrurile astea de o mare complexitate. Evenimentele s-au derulat mai departe aşa: preotul, impresionat, vrea să-i returneze faţa de masă, dar doamna îi spune că e mai bine ca aceasta să rămână în biserică.

- *Bunicule, iartă-mi lipsa de diplomaţie, dar eşti senil de-a binelea!?* ***Doamna, dacă era evreică*** *- aşa cum insinuezi -* ***a intrat în biserică, încălcând Talmudul??*** *Mare caracter, bunicule!*

Totuşi, nu înţeleg: ***atunci de ce astăzi ne scot „unii" icoanele şi religia din şcoli, când „alţii" brodează cruci pe care le lasă în biserică?***

Şi apropos: o altă doamnă „care a fost nevoită să plece în grabă" – culmea, tot din Austria! - când a ajuns la Muzeul de Artă din Viena, a văzut pe pereţi două tablouri create de un pictor celebru, moment în care şi-a dat cu palma peste frunte, amintindu-şi că operele „sunt de la ea din dormitor". *Doamna aceea n-a fost de acord că ar fi mai bine ca cele două tablouri să rămână în muzeu şi,* ***deşi nu avea nici un act de proprietate doveditor pentru acele tablouri, acestea „i-au fost returnate"*** *cu scuzele de rigoare de către conducerea muzeului.*

Vezi, eroina noastră nu a vrut să-şi ia faţa de masă înapoi, pentru că probabil îşi pusese muşama nouă. De fapt, îmi pare că şi povestea aceasta este la fel de originală ca muşamaua!

Ignorând completarea tendenţioasă şi răutăcioasă a nepotului, bunicul continuă imperturbabil ca un sfinx:

- Tot ceea ce poate să facă preotul este să o conducă pe doamna întristată acasă.

- *Bunicule, da' „Cănuţă om sucit" mai era şi preotul ăsta al tău:* ***păi de ce nu a condus-o de la început pe doamnă acasă şi a mai pus-o să piardă timpul şi să aştepte autobuzul? Ca să vadă faţa de masă, nu? Aha, înţeleg...***

Camera se umplu de fumul ieşit din urechile bătrânelului înţelept şi de mirosul de vată şi ceară arsă, din dotare.

- Slujba de inaugurare a bisericii reuşeşte de minune, iar la sfârşit preotul îşi conduce spre ieşire noii enoriaşi. Când revine, observă pe scaun un domn în vârstă, cu ochii pironiţi spre faţa de masă. Bărbatul îi povesteşte îndurerat că faţa de masă fusese brodată de soţia lui...

- *Bunicule, dar mult timp liber avea doamna asta în timpul războiului! Când lumea crăpa de foame, ea, evreică fiind, broda feţe de masă cu cruci pe mijloc...*

- ...care soţie dispăruse în timpul nazismului, şi pe care o credea moartă.

- *Pesimist domn! De ce nu s-a gândit că a fugit cu altul, sau că l-a părăsit pur şi simplu, dar că e vie?*

- Taci, că mi-ai mâncat ficaţii şi splina... Preotul îl roagă să-l însoţească într-o scurtă plimbare cu maşina...

- *Vezi, bunicule, exact ce ziceam, sucit preot: păi dacă avea maşină, de ce a pus-o pe doamnă să aştepte autobuzul în biserică, la fereastra de pe colţ, ca apoi să o conducă cu maşina până acasă? Mare ţi-e grădina, Doamne!* ***Pe lângă asta, şi doamna şi domnul – evrei ambii - au intrat în aceeaşi biserică, lucru care mă face să cred că locuiau în acelaşi cartier de ani de zile, dar, în ciuda acestui fapt, nu se întâlniseră niciodată.*** *Ce ciudată este lumea asta, bunicule!*

Bunicul continuă, tremurând ca o piftie conectată la 220 de volţi:

- ...şi îl duce la domiciliul bătrânei doamne, unde asistă la cea mai impresionantă revedere de Crăciun.

- ***Bunicule, oamenii ăştia sărbătoresc şi Hanuka, şi Crăciunul? Au crucea creştină şi steaua lui David pe acelaşi lănţişor, aşa cum poartă negrii şi retardaţii în America, pentru a fi „corecţi politici"?***

În acest moment bunicul, epuizat nervos din cauză că nepotul i-a făcut istorioara praf, făcu un atac de cord şi îşi dădu ultima suflare, în timp ce încerca, disperat, să-l prindă pe nepot cu mâinile de gât şi să-l sugrume.

Nepotul, uitându-se cu o grimasă la el, îi mai pune o ultimă întrebare - retorică:

- ***Dar eu tot nu înţeleg un lucru, bunicule: de ce confiscau şi, mai ales, ce făceau naziştii cu feţele de masă ale oamenilor??***

Alo, bunicule, mă auzi ce spun? la uite, domne, pe bătrânii ăştia îi ia somnul când este mai interesantă discuţia!

Notă: Această poveste, răspândită pe internet de un „bun creştin" cu ocazia Naşterii Domnului, mi-a parvenit şi mie pe mail luna aceasta, de aceea am reprodus-o, cu comentariile de rigoare.

Să-i dea Dumnezeu în viaţă numai bine, proporţional cu intenţia lui şi ... invers proporţional cu prostia lui!

Ionuţ Moraru

ÎNSCENĂRILE, ARME EFICACE ALE DIPLOMAȚIEI
- ASASINAREA LUI JOHN KENNEDY -

John Fitzjerald Kennedy, cel de-al 35-lea președinte al SUA, a fost asasinat la Dallas (Texas) la 22 nov. 1963.

El a reprezentat pentru americani o figură luminoasă, dătătoare de încredere și speranță. Acest tânăr strălucit, absolvent la Universitatea Harward, de religie catolică și origine irlandeză, a exercitat o mare influență asupra poporului american în scurta perioadă cât a condus de la Casa Albă. Fost senator de Massachusetts, JFK (așa cum mai era prescurtat numele său) a rămas în amintirea tuturor ca un președinte fermecător.

Chicago Tribune
ASSASSIN KILLS KENNEDY
LYNDON JOHNSON SWORN IN

Kennedy a urmat la președinția SUA lui Eisenhower care l-a avertizat, la transferarea puterii, asupra pericolelor ce pândeau conducerea americană, anume Cuba lui Castro, Vietnamul, problemele înarmării nucleare, fiscalitatea producției interne de petrol ș.a.m.d.

JFK a demarat o serie de reforme care, se pare, au nemulțumit pe mulți și au condus, în final, la deznodământul tragic menționat mai sus. Mai mult, Kennedy a fost chiar avertizat să nu se duca niciodată în Texas (principalul stat furnizor de petrol), dar el a considerat că este inacceptabil pentru un președinte american să nu poată vizita un oraș din SUA. În nov. 1963 nu a luat în seamă acest avertisment, s-a dus la Dallas, și... dus a fost!

La mai puțin de două zile de la asasinat, FBI a și găsit pe „autorul crimei" în persoana lui Lee Harvey Oswald, un om obscur, singuratic, fost lunetist în infanteria marină. Acesta vizitase URSS-ul, fapt ce a convins poliția americană să-l considere primul suspect.

După ce a fost dus la închisoare, **Oswald a fost ucis** prin împușcare de către un cârciumar din zonă, **Jack Rubi.**

Poliția l-a arestat și pe acesta, **Rubi a murit și el**, iradiat puternic de către alți doi indivizi.

La rândul lor, cei doi au fost călcați ulterior și uciși de un camion.

După moartea lui JFK, alți 13 oameni implicați în evenimentul de la Dallas și-au pierdut succesiv viața, ștergându-se astfel foarte multe probe potențiale.

O comisie oficială (Comisia Waren), constituită de guvernul SUA, a anchetat, analizat și concluzionat, timp de doi ani, într-un raport de 8800 de pagini, că:

- președintele Kennedy a fost asasinat de Lee Harvey Oswald;
- Oswald a acționat de unul singur, din motivații personale;
- la asasinat nu au fost implicate alte instituții sau persoane.

Este foarte curios cum o comisie alcătuită din 22 de înalți demnitari a muncit doi ani pentru a obține niște concluzii atât de simpliste.

Noi însă putem analiza acum, după trecerea atâtor zeci de ani, **cine era interesat în dispariția președintelui Kennedy.** Astfel, în ordine aleatorie, putem distinge următoarele variante:

1. Mafia din New Orleans, condusă de Carlo Giancana

Această organizație tenebroasă a participat din proprie inițiativă la campania de alegere la președinția SUA a lui JFK. Contribuția ei la reușita președintelui a însemnat fonduri și mult trafic de influență. Odată reușită acțiunea, Giancana și-a revendicat unele favoruri, la care Kennedy se pare că a rămas surd și mut. De aici și până la un spirit de revanșă nu mai erau mulți pași!

2. Consorțiul marilor magnați din industria petrolieră.

Odată ajuns președinte, Kennedy, contrar avertismentelor primite de la Eisenhower, a impus o fiscalitate aproape dublă industriei petroliere din SUA (în general) și din Texas (în special). De aici a rezultat și reacția negativă a industriașilor texani implicați în afaceri cu petrol: „să nu îndrăznească vreodată acest Kennedy să calce prin Texas"!

3. Serviciul de spionaj extern al SUA, adică CIA (Central Investigation Agency).

Această instituție urmărea, la acea vreme, înăsprirea relațiilor dintre SUA și Cuba comunistă condusă de Fidel Castro. Kennedy s-a opus total unei invazii directe, oficiale, a trupelor americane în Cuba și a dezavuat chiar și încercarea de debarcare a unor batalioane de transfugi cubanezi înarmați și sprijiniți logistic de CIA (este vorba de asaltul celor 2000 de cubanezi anticastriști în estuarul de la Majagiron - "Baia Porcilor", escapadă soldată cu un eșec răsturnător pentru CIA).

4. Pentagonul

Conducerea armatei americane, controlată în întregime de marea finanță evreiască de pe Wall-Street, dorea o implicare tot mai mare a SUA în Vietnam, în primul rând din motive afaceriste (înarmare mai intensă, muniții consumate mai multe, comenzi noi etc.)

Kennedy s-a opus din toate puterile acestor tendințe agresive a Pentagonului, fiind însă tot timpul sub presiunea marii finanțe și a conducerii militarilor.

5. KGB (serviciile secrete sovietice) și DGI-ul (securitatea cubaneză).

Prin Direcția a 2-a, Secția 13 (secția de asasinate în exteriorul URSS), KGB a lăsat să se înțeleagă că Oswald (care hălăduise doi ani prin Uniunea Sovietică și Cuba) a fost tot timpul controlat de la Moscova. Un agent de frunte al Secției 13, anume Yuri Nossenko, a trecut la americani, lansând aici această idee. Pentru început informația a prins chiar la o serie de oficiali CIA din cadrul S.B. (Soviet Black - secția din serviciile secrete ale SUA care se ocupa de transfugii din blocul socialist), ca Peter Bagley și George Kiswelter, care i-au dat o importanță deosebită. Ulterior s-a aflat (prin Piotr Golitin, un alt transfug din KGB) că Nossenko era doar o „cârtiță" (un agent dublu infiltrat pentru intoxicarea CIA), iar pista Oswald a căzut de la sine.

6. Guvernul israelian

Printre alte dileme, președintele Kennedy s-a aflat și în fața unei probleme deosebit de sensibile, anume activitatea nucleară cu scopuri militare a statului Israel.

La complexul nuclear subteran de la Dimona (în deșertul Negev), cercetătorii israelieni începuseră o intensă activitate de lucrări nucleare aplicative, dintre care obiectivul militar era prioritar. Întreg acest ansamblu tehnologic nu era supus unui control internațional sau al AIEA (Agenția Internațională pentru Energie Atomică) de la Viena.

În timp ce JFK dorea ca activitatea nucleară israeliană să treacă sub control al AIEA, Israelul, cu Golda Meir la conducerea guvernului, **cerea SUA ca totul să rămână secret**, specialiștii AIEA să nu calce pe la Dimona, **iar SUA să accepte acest concubinaj.**

Sub aspect diplomatic acest compromis purta numele de „tratamentul ambiguității nucleare", document pe care JFK a refuzat categoric să-l semneze!

În prezent, când știm cine erau cei interesați în dispariția președintelui Kennedy, **să trecem în revistă și faptele** care se cunosc astăzi, referitoare la evenimentele tragice de la Dallas.

A. Expertiza balistică

Studii amănunțite și simulări succesive efectuate ulterior au arătat că:

a) Au fost trase asupra limuzinei prezidențiale **șase cartușe explozive în doar șase secunde, fapt imposibil chiar și pentru un trăgător de elită.**

Dintre acestea, 4 și-au atins ținta, adică **3 l-au lovit pe JFK**, iar unul pe guvernatorul statului Texas (rănit doar), aflat și el în mașina decapotată.

b) După analizarea traiectoriilor celor șase gloanțe, a rezultat că **s-a tras din trei direcții diferite:** din depozitul unde s-a găsit o armă cu lunetă, de pe un deal de vis-a-vis și de pe o clădire învecinată, **deci nu a fost doar un singur trăgător.**

c) Despre nici unul din trăgătorii adevărați nu s-a aflat atunci nimic, fapt ce atesta o perfectă organizare a loviturii, cu atât mai mult cu cât itinerariul convoiului prezidențial era cunoscut cu două zile mai înainte.

B. Adevărații trăgători

Astăzi se știe că „executarea" lui Kennedy a intrat în sarcina „echipei din Marsilia", un grup de trăgători de elită legați de mafia din portul mediteranean, echipă care a fost angajată de „cineva" să efectueze „lucrarea" de la Dallas. Această echipă era condusă de Sauveur Pironi, un specialist în cartușe explozive (adică tipuri de gloanțe folosite și la Dallas). Această echipă a fost condusă în Texas de acel „cineva" și amplasată din timp în dispozitiv și, după executarea misiunii, evacuată rapid, în direcții diferite, cu acte pregătite minuțios și anticipat. Totul s-a petrecut în genul acțiuni militare din filmul „Clanul sicilienilor", turnat ulterior evenimentelor de la Dallas.

C. Semnătura lui Lyndon Johnson

După asasinarea președintelui Kennedy, la Casa Albă **a devenit titular vicepreședintele, Lyndon Johnson.** Acesta, la doar două săptămâni după depunerea jurământului, a **semnat „tratatul ambiguității nucleare", document oficial valabil și în zilele noastre.**

În baza acestui act activitatea nucleară militară a statului Israel nu este luată în considerare de SUA sau AIEA în mod public.

D. Ultimul martor

În mai puțin de un an de la asasinarea președintelui Kennedy, a fost **asasinat și fratele său, Robert (Bob) Kennedy.** În calitatea sa de **ministru al Justiției din guvernul SUA**, Bob Kennedy **avansase serios în ancheta** care îl privea pe fratele său, fapt care i-a speriat pe cei implicați, determinându-i să treacă și la această „rezolvare" radicală.

Printre cei 14 oameni asasinați în cazul Dallas, primul și ultimul au fost chiar cei doi frați Kennedy. Nici măcar acest „amănunt" nu a fost reținut de „competenta" comisie Warren!

Ion Boiangiu

JUDEȚUL DÂMBOVIȚA

(continuare din pag. 4)

Biserica Stelea este ctitoria lui Vasile Lupu, ridicată în urma împăcării acestuia cu Matei Basarab.

Monumentul a fost construit în 1643, pe locul unui aşezământ mult mai vechi, ctitorie a unui spătar, Stelea, căruia i-a păstrat numele.

Planurile şi structura sunt asemănătoare cu cele ale bisericii "Trei Ierarhi" din Iaşi, dar fără bogatele sculpturi ale faţadei.

Deasupra uşii de la intrare, în mijlocul pisaniei, se remarcă în relief capul de zimbru, stema Moldovei, sculptată în piatră.

În biserică se află mormântul tatălui lui Vasile Lupu.

Biserica "Adormirea Maicii Domnului" este construită în sec. al XVII-lea de către familia Creţulescu.

Faţadele sunt decorate cu alternanţe din cărămizi roşii pe alb. Zugrăveala interioară, remarcabilă, este opera pictorului Gheorghe Tătărescu.

Biserica "Sfinţii Împăraţi" este o construcţie din timpul lui Matei Basarab (1650).

Zugrăveala interioară este cea originală. Fresca ctitorilor din pronaos îi înfăţişează pe Matei Basarab şi doamna sa, Elena.

Biserica "Sf. Nicolae-Andronești" este o ctitorie a marelui vornic Manea şi a jupânesei Vlădoaia din 1527. Arsă de turci în 1595, a fost refăcută în 1653 de doamna Elena, soţia lui Matei Basarab.

Biserica "Sf. Dumitru" este o construcţie din vremea lui Matei Basarab, ctitorie a slugerului Buzinca. De o valoare deosebită este pictura interioară şi sculptura celor şase sfeşnice din lemn.

În Târgovişte există câteva **monumente remarcabile de arhitectură laică.** Dintre acestea merită a fi menţionate:

- *Clădirea Poştei*, o construcţie monumentală din 1909, inspirată din arhitectura populară, cu faţadele din cărămidă aparentă şi cu ancadramentele ferestrelor şi uşilor din piatră;
- *Casa-atelier a pictorului Gheorghe Petraşcu*, cu parter şi etaj, având intrarea printr-un foişor pe stâlpi şi balustradă de lemn, în ansamblu cu aspect de vilă în stil popular. Gheorghe Petraşcu (1872-1949) a dezvoltat tradiţia lui Grigorescu, mai ales în peisaje, realizând multe lucrări de valoare în această casă;
- *Casa Pârvulescu* este o construcţie din sec. al XVIII-lea, cu parter specific locuinţelor munteneşti;
- *Casa Angela Georgescu* (str. Grigore Alexandrescu 38) datează de la sfârşitul sec. al XVIII-lea, cu terasă şi pridvor larg, închis cu geamlâc;
- *Muzeul de Istorie* (str. Muzeului), deschis în 1944, având are 7 săli cu peste 6.000 de piese;
- *Muzeul Tiparului şi Cărţii vechi româneşti* (str. Justiţiei 5), amenajat în fosta casă a Sofiei Brâncoveanu, fiica domnitorului Constantin Brâncoveanu. (Inaugurat în 1967, el oferă o imagine sintetică a dezvoltării tiparului şi cărţii româneşti, începând de la tipăriturile lui Macarie, Coresi, Antim Ivireanu, până la cele scoase din îndemnul lui Vasile Lupu, Matei Basarab, Şerban Cantacuzino şi Constantin Brâncoveanu, ale căror portrete domină sala centrală);
- *Muzeul Scriitorilor Târgovişteni*, amenajat în fosta casă a scriitorului Alexandru Brătescu-Voineşti (1868-1946), prezintă cărţi, reviste, diferite alte publicaţii, fotografii ş. a., evocând figurile unor scriitori originari din acest oraş sau care au activat aici: Ienăchiţă Văcărescu (1740-1797), Ion Heliade Rădulescu (1802-1872), Vasile Cârlova (1809-1839), Grigore Alexandrescu (1840-1885), Alexandru Vlahuţă, Smaranda Gheorghiu (Maica Şmara), I. C. Visarion (1883-1953).

Oraşul Târgovişte are un frumos bulevard străjuit de vile, ce se întinde de la gară până în centru. I se spune Bulevardul Castanilor fiindcă toţi pomii plantaţi sunt numai castani. (Compozitorul Nelu Danielescu, la mijlocul secolului trecut, a compus un şlagăr de mare succes, "De ce nu vii când castanii înfloresc?"). Şi, legat de muzică, specific faptul că anual are loc aici festivalul "Crizantema de Aur", unde toate cântecele interpretate sunt, obligatoriu, romanţe.

Să părăsim Târgovişte spre a vedea câteva obiective aflate pe panglica de asfalt ce duce la muntele Păduchiosul, sanatoriul Moroeni (de aici, prin păduri dese de brazi, în serpentine, ajungându-se la Sinaia).

După numai 6 km, facem prima escală la ***Mănăstirea Viforâta***, ridicată în 1530 de Vlad Înecatul (1503-1532, înecat în Dâmboviţa), mărită apoi şi împodobită cu chilii de către Constantin Brâncoveanu.

În biserică se păstrează o frumoasă icoană îmbrăcată în argint, dăruită de doamna Victoria, o levantină ortodoxă, soţia lui Leon Vodă Tomşa (1629-1632).

Ne îndreptăm apoi spre ***MĂNĂSTIREA DEALU***, pe un drum în serpentine ce taie livezile de pomi fructiferi şi vii, oferind privelişti frumoase.

Mănăstirea Dealu este o excepţională realizare de arhitectură şi artă plastică. Radu cel Mare a construit-o între 1496 şi 1501, fiind cea mai frumoasă ctitorie a vremii, întrecută doar de biserica episcopală a lui Neagoe Basarb de la Curtea de Argeş.

Clădirea bisericii este din piatră cioplită, cu turla principală deasupra navei şi alte două turle mai mici deasupra tindei. Corpul bisericii este înconjurat de un ciubuc de piatră în formă de cornişe.

O particularitate a construcţiei o mai constituie şi bogăţia materialelor folosite în decoraţia exterioară.

Pictura interioară a fost realizată mai târziu, în 1515, în timpul lui Neagoe Basarab.

Aici se află mormântul ctitorului Radu cel Mare, precum şi mormântul sub lespedea căruia se păstrează corpul lui Mihai Viteazul.

Între 1914 şi 1940, alături de mănăstire a funcţionat un LICEU MILITAR de înalt prestigiu.

Şcoala întemeiată de Nicolae Filipescu era organizată după modelul colegiilor englezeşti, în special după Eton. **Aici a învăţat primele clase de liceu şi Corneliu Zelea-Codreanu**, între ani 1914 şi 1916, şi regele Mihai.

Liceul-model de la Mănăstirea Dealu avea **profesori renumiţi:** amintesc doar de **Nicolae Iorga, Nae Ionescu, Simion Mehedinţi, P. P. Panaitescu.**

Elevii, ca şi educatorii, erau supuşi unei selecţii riguroase; se punea accent atât pe pregătirea şcolară, cât şi pe calităţile de caracter, cá şi pe călirea fizică a trupului, prin gimnastică suedeză, scrimă (!), nataţie, tenis, rugby.

Şcolarul de la Dealu purta beretă, nu-i lipseau mănuşile, încălţămintea îi sclipea, făcea duş zilnic, se tundea săptămânal, hainele îi erau călcate, avea codul manierelor elegante.

Se cultiva o religiozitate reală, greşelile elevilor nu se pedepseau, se scoteau în evidenţă şi se iertau după o scurtă morală. Se respecta talentul; munca excesivă fără vocaţie nu avea nici o căutare. În liceu nu se înjura, nu existau violenţe sau mitocănii "caragialeşti".

Mergem mai departe, pentru a vizita **staţiunea balneară PUCIOASA, aflată la 20 km de Târgovişte** şi 43 km de Sinaia.

Are numeroase izvoare de ape sulfuroase; prima descriere a apelor a făcut-o în 1928 dr. Söber.

La 6 km se află o staţiune balneară mai mică, Vulcana Băi.

Ne reîntoarcem la Bucureşti pe drumul pe care am venit.

Să facem ultimul popas la **Văcăreşti**, la numai 7 km de Târgovişte, la conacul lui Enache Văcărescu, mare clucer şi mare vistier, executat la Constantinopol împreună cu Constantin Brâncoveanu şi fiii acestuia.

Corespondență

"CHUTZPAH"!

Evreii numesc "*chutzpah*" obrăznicia **neruşinată**, indiferent din partea cui ar veni ea.

N-am reuşit să înţeleg niciodată ce îi face pe unii din intelectualii lor să continue ura neîmpăcată şi valul de minciuni calomnioase la adresa poporului român, care acum cca. 130 de ani a primit puhoiul galiţian, găzduind mii de familii oropsite şi dând ocazia fiilor şi fiicelor acestora să se lumineze în şcoli, mulţi dintre ei căţărându-se cu o "încântătoare" rapiditate în ierarhii financiare şi slujbe însemnate.

Unii dintre urmaşii imigranţilor de atunci, veniţi din împărăţii unde erau împilaţi (Rusia Ţaristă, mai ales), s-au integrat aspiraţiilor noii lor patrii. Cinste lor. Îi amintim, deci, pe igienistul Iuliu Barash, medicii Moise Goldstein şi Oscar Sager, savanţi de talie europeană, scriitorii Felix Aderca, Ilarie Voronca, Mihail Sebastian, actorii Ion Finteşteanu, Ion Lucian şi talentata Maia Morgenstern şi, desigur, mulţi alţii.

Nu putem însă să uităm, la rându-ne, că exponenţii exportului de otravă ideologică leninist-stalinistă s-au recrutat în special din rândul lor. După 23 august, cei care râneau zăpada pe străzi, iar la ora 12 sorbeau ciorba aburindă în familie, în timp ce sute de mii de tineri români mureau pe front, s-au cocoţat în mai toate posturile însemnate - politice, culturale şi represive (miliţie, securitate).

Cei care **nu mai contenesc să se vaite că în România 500.000 de evrei au pierit în urma persecuţiilor (adică mai mult de jumătate din câţi existau pe teritoriul nostru) s-au regenerat miraculos, ca gândacii de bucătărie, invadând toate instituţiile ţării**, dar nu ca muncitori sau funcţionari, ci ca miniştri, directori, secretari de partid şi şefi de cadre. Au ales în mod special sectorul cultural-ideologic şi cel juridico-represiv.

Şi culmea, la mascarada oficială numită "condamnarea comunismului", praf în ochii Europei, a contribuit esenţial şi fostul comunisto-nomenclaturist Vladimir Tismăneanu.

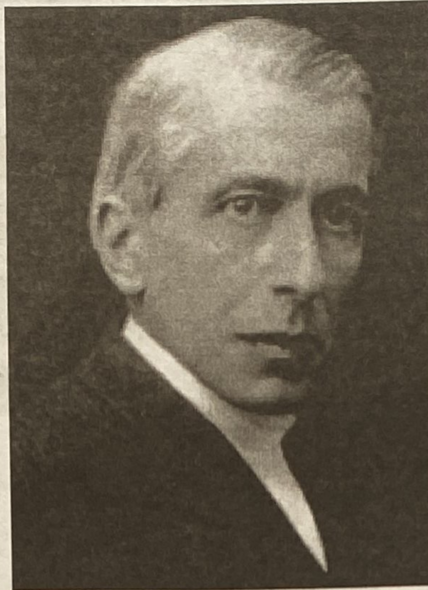
Aşa stând lucrurile, ne întrebăm cui foloseşte, de pildă, acuzaţia perpetuă de antisemitism adresată savantului Nicolae Paulescu (ca şi încercarea de a-l anihila pe Eminescu folosind aceeaşi acuză). Citim, astfel, în volumul relativ recent (2009), intitulat "Portret în oglindă", apărut sub egida **Ed. "Viaţa Medicală"** la pag. 432-435, un **articol profund denigrator la adresa lui Paulescu**, semnat de un anume prof. dr. emerit **Gabriel M. Gurman, din Israel.**

Abordând iniţial tonul unui simplu comentator al unei scrieri a prof. emerit dr. Zvi Laron, endocrinolog pediatru de la Universitatea din Tel Aviv şi colaborator al Organizaţiei Mondiale a Sănătăţii, G. M. Gurman salută "*această primă lucrare referitoare la Paulescu apărută în literatura ştiinţifică din Israel*", pe care o consideră foarte importantă "*în lumina* **oprobriului la adresa fiziologului român în lumea iudaică**".

"*Pe lângă ineditul apariţiei articolului în sine*", scrie textul lui Gurman, "*el se caracterizează printr-o deosebită acurateţe a faptelor legate de activitatea şi personalitatea lui Paulescu*".

Să vedem despre ce fel de "acurateţe" este vorba.

Într-adevăr, prof. dr. Zvi Laron îi recunoaşte savantului român, cu obiectivitate, prioritatea descoperirii pancreinei (insulinei). El scrie că, deşi Paulescu a publicat în franceză, într-o prestigioasă revistă internaţională, rezultatele sale, premiul Nobel pe 1923 a fost acordat canadienilor Banting şi McLeod, a căror lucrare a apărut după opt luni de la ultima comunicare a lui Paulescu. Noi ştim asta bine. Mai ştim că "escocheria canadiană" este cu atât mai feroce, cu cât Paulescu se află citat atât în textul cât şi în bibliografia articolului canadian, dar... cu menţiunea că n-ar fi obţinut rezultate. Lăsăm la o parte faptul că McLeod a fost, de fapt, un escroc notoriu, care n-a lucrat deloc la insulină, el prăjindu-se la soare în Florida când aceste experienţe făcute de Banting şi studentul Best, ajutaţi de biochimistul Colip, au dus la extragerea şi purificarea insulinei canadiano-americane. McLeod era însă "şeful cel mare" al laboratorului, astfel că, revenind de la plajă, s-a aşezat cu nesimţire printre semnatari.

Ştim de asemenea că, prin anii 70, unicul supravieţuitor al echipei canadiene, nedreptăţitul student Best din 1923, ajuns acum profesor, a fost luat la "bani mărunţi" de profesorii români Ion Pavel şi Şt. M. Milcu.

Best s-a scuzat afirmând că Banting, cel care într-adevăr lucrase la insulină, ***a ştiut că Paulescu publicase mai înainte aceleaşi rezultate, dar că, necunoscând limba franceză (ciudat pentru un canadian!), a primit de la o secretară rezumatul lucrării lui Paulescu, în care acea traducătoare, "probabil distrată", a bătut greşit la maşină: "Paulescu nu a obţinut rezultate" în loc de "a obţinut rezultate"!!***

Dacă e adevărat şi nu o găselniţă a lui Best ca să-l scuze pe Banting, **ce părere să ne facem despre un laureat Nobel care pune cu furca în text şi în bibliografie lucrări pe care nu le-a văzut şi citit în original, ci s-a bazat pe câteva rânduri oferite de o dactilografă "distrată"?!**

Oricum, faptul că medicii canadieni îl citează pe Paulescu în textul lor reprezintă o probă clară de prioritate a profesorului bucureştean.

Consemnând obiectivitatea profesorului Zvi Laron din Tel Aviv în ce priveşte prioritatea lui Paulescu, nu putem în nici un caz să fim de acord cu ceea ce scrie în continuare, din care se desprinde o concluzie aiuritoare: *orice om de ştiinţă, oricât de genial ar fi el, îşi pierde dreptul de a rămâne în posteritate, dacă a fost antisemit!*

Ce vorbeşti, nene??! Adică acel om de ştiinţă e liber să fie antirus, antigerman, antifrancez, antienglez, antipakistanez, antichinezo-japonezo-corean, anti-orice, numai antisemit nu!! Cum a suflat o vorbă despre supuşii lui Moise, trebuie definitiv exclus din istoria ştiinţei.

Dl. Laron găseşte că smulgerea plăcii comemorative a descoperirii insulinei, iniţial instalată la "Hôtel Dieu" din Paris, e un act de normalitate!!

"*Paulescu a fost un politician activ*", scrie Laron, "*care a folosit preocupările sale ştiinţifice pentru a promova în articolele şi cărţile sale vederi rasiale*". Iată-l pe profesorul medic Zvi Laron însuşindu-şi fără un elementar discernământ noţiunile de antisemitism, de rasă şi rasism. Curată limbă de lemn a victimizării iudaice. *Ce e aia* ***antisemitism****, stimate colega?* Poate antievreism, fiindcă semiţi sunt şi arabii. *Şi apoi, după părerea dumitale,* ***evreii constituie o rasă?!***

"*Paulescu a activat*", continuă Laron, "*împreună cu A. C. Cuza, întemeietorul Gărzii de Fier (sic!), iar teoriile sale rasiste şi antisemite (perseverare - în semidoctism - diabolicum, zicem noi) au constituit fundamentul teoretic al legilor antisemite promulgate de guvernul Cuza-Goga în anul 1937*". Aşadar, după Laron, întemeietorul Gărzii de Fier a fost A. C. Cuza. Splendidă cultură istorică, n-am ce zice.

Laron îl citează însă şi pe Corneliu Zelea Codreanu, care aprecia activitatea lui Paulescu ca generând "articole sfinte ale unui inegalabil expert în manipulaţiile iudeo-masonice". De la acest adevăr la **uriaşa minciună proferată de istoricul israelian Jean Ancel (citat de Laron), după care "*scrierile lui Paulescu au format baza ideologică a uciderii a jumătate de milion de evrei în lagărele din Transnistria şi Ucraina*" e o distanţă de la cer la pământ, în care neruşinarea – CHUTZPAH - e la tot pasul.** Ancel afirmă că Paulescu - cunoscut drept un creştin evlavios şi paşnic - îi îndemna direct pe români să ucidă evrei, să-i arunce din mersul trenului etc.

În articolul lui Gurman apare, spre final, şi o contradicţie a sa cu vederile academicianului Nicolae Cajal. Acesta din urmă mai trăia când evreii parizieni au smuls placa dedicată descoperirii insulinei din peretele spitalului "Hôtel Dieu". N. Cajal a scris atunci în presa română că "e nevoie a se face o distincţie între vederile politice ale individului şi meritele sale ştiinţifice". Cajal mai afirmă că "tatăl meu, pediatrul Marcu Cajal, a fost elev al lui Paulescu şi l-a admirat pe distinsul fiziolog".

"Amintirile mele personale" (frumos pleonasm) "se opun în mod definitiv acestor remarci", scrie dr. Gurman, "şi aceasta cu tot respectul pe care îl port distinsei familii Cajal". În continuare, dr. Gurman îl dă exemplu pe tatăl său, "care şi-a pierdut statutul de student al Facultăţii de Medicină din Bucureşti în 1925 deoarece, student în anul I fiind, a fost bătut de legionari chiar în timpul cursului lui Paulescu şi chiar în prezenţa cunoscutului dascăl, care atunci făcea o atmosferă antisemită". Cu alte cuvinte, prea civilizatul şi respectuosul Paulescu îi aţâţa de la catedră pe câţiva "goi" să-l bată, în timpul orei de curs, pe bietul Gurman senior. O asemenea chutzpah întrece orice măsură, lăsând la o parte faptul că fiziologia a fost mereu o materie de anul II, nu de primul an, iar legionarii au apărut abia în 1927!

Ce s-a întâmplat cu nefericitul Gurman senior? S-a retras de la facultatea bucureşteană şi s-a dus la o "mizerabilă" facultate din Occident.

Dar cum se face că sute de studenţi evrei au terminat facultăţile de medicină din Bucureşti, Iaşi şi Cluj, fără să se plângă nici de Paulescu (dimpotrivă), nici de colegii lor creştini? **O statistică arată că la Bucureşti, între 1905 şi 1930, cât a activat ca profesor Paulescu, aproape 40% din absolvenţi au fost evrei, la Iaşi proporţia absolvenţilor evrei depăşind în unii ani 50%.** Proporţional cu populaţia României, evreii ar fi trebuit să numere pe atunci vreo 6-10 milioane de suflete, când în realitate erau de 8-10 ori mai puţini.

Să ne mirăm că asemenea minciuni sunt aruncate ca lăturile în capul cititorilor români? Nu, atâta timp cât "factotum-ul" respectivei reviste, un anume tovarăş Lazarovici, fost mahăr în presa comunistă, se ascunde sub neaoşul nume de Dan Lăzărescu şi suge din biberonul cu dolari trimişi de la Tel Aviv.

Logică tipică evreiască

IŢIC, unul din puţinii recruţi evrei care pleca în războiul de la Plevna în 1877, era condus de maică-sa, care, profund îngrijorată, îi spune: "*Dragă Iţic, tu eşti un băiat fin, mai slăbuţ şi mai astenic. Ai grijă să nu ti oboseşti. Împuşti un turc şi ti odihneşti... împuşti un turc şi ti odihneşti... împuşti un turc şi iar ti odihneşti...*"

Iţic: "***Muti, dar după ce împuşc 10 turci, mă împuşcă al 11-lea pi mini?***"

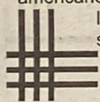
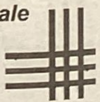
Muti (aer foarte mirat): "***Cum aşa? Ci, asta-i dreptate? Tu eşti un băiat fin... civilizat... ci să aibă turcii cu tini? Ci le-ai făcut tu lor ca să ti persecuti?***"

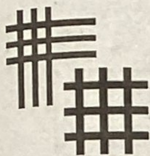
ŞLOIM şi-a omorât ambii părinţi. Apoi, liniştit, şi-a aprins o ţigară şi s-a dus la asistenţa socială.

"*Ce doreşti mata?*" l-a întrebat funcţionarul.

"***Indemnizaţie de orfan, dragă domnule.***"

Octav Ionaşcu,
doctor în Ştiinţe Medicale

Ultimul omagiu
LUMINI PENTRU BIRUITORI
† MIRCEA BULGĂREA (27 dec. 1919 - 17 aprilie 2010) †
- frate de Cruce, apoi legionar; veteran de război; deținut politic; membru al Senatului Legionar -

Încet-încet, ultimii legionari din garda Căpitanului se adună în ceruri. Tinerii din primăvara altui veac, bătuți de furtuni și viscole, dar mângâiați de Dumnezeu pe frunte, se aliniază, pe rând, în spatele Șefului...

Cei asasinați de jandarmii și polițiștii "minunatei" "democrații" interbelice, cei morți pe câmpul de luptă pentru apărarea țării, cei torturați și asasinați de comuniști în închisori și puținii supraviețuitori ai unui veac de istorie crâncenă, își dau acum mâna, pecetluindu-și, încă o dată, pentru totdeauna jurământul legionar...

Primăvara, anotimpul predilect al poeților, cu cerul ei de un albastru ireal, cu pomi înfloriți, soare blând și ciripit vesel de rândunele, ne-a adus o mare tristețe: **camaradul senator legionar MIRCEA BULGĂREA** a plecat și el după Ionel Zeana, Cătălin Zelea-Codreanu, Nae Tudorică, Nicolae Coterbic, Gheorghe Tache, Radu Demetrescu, Duiliu Sfințescu, Carol Papanace, Nelu Rusu, Șerban Milcoveanu, Nicolae Badea Petrescu, la Marea Întâlnire... Dar fiecare din ei continuă să trăiască în inimile și gândurile camarazilor tineri cărora le revine greaua sarcină de a păși vitejește pe urmele lor.

Am avut imensul și nesperatul privilegiu de a fi alături de **contemporani ai Căpitanului**, de a fi camarazi cu ei; n-am cunoscut Mișcarea Legionară doar din cărți și povestiri, ci direct. Și dacă toți, în ansamblu, au constituit modele pentru viața de legionar, de la fiecare în parte am mai învățat câte ceva, în mod special: de la dr. Ionel Zeana am înțeles că sufletul are putere asupra trupului, la dr. Șerban Milcoveanu am observat ce înseamnă tenacitatea dublată de înțelepciune, de la Nelu Rusu am înțeles ce înseamnă loialitatea și smerenia, de la Nicolae Badea Petrescu am aflat ce importante sunt dragostea și camaraderia nelimitate. La MIRCEA BULGĂREA am încercat mereu să pătrundem secretul **combinației între vitejie și modestie: frate de Cruce în Constanța, orașul natal, încă din 1937, participă la revolta legionară din 3 sept. 1940, pentru abdicarea lui Carol al II-lea**, încercând să ocupe Primăria, alături de alți 14 camarazi, cu mâinile goale; apoi, elev al Școlii de Ofiteri de Artilerie din Craiova, este dat afară pentru apartenența la Mișcarea Legionară; **deținut politic** în timpul regimului antonescian, a trecut prin penitenciarele **Jilava, Văcărești, Malmaison, Craiova, Arad și Aiud; apoi s-a înrolat voluntar pe frontul** cruciadei împotriva monstrului iudeo-comunist, în ***Batalionul nr. 994 de la Sărata***, devenind **erou** în luptele de la Severskaia, **decorat** cu mari distincții **românești și germane**: medaliile ***„Crucea de Fier"*** și ***„Crucea Serviciului Credincios cu Spade cls. II"***, a luptat în Caucaz și pentru apărarea Crimeii, la Kerci și Pericop. Prieten cu prințul Ilie Vlad Sturdza, a refuzat oferta unei activități militare în spatele frontului, și a rămas în tranșeele **liniei întâi**, fiind făcut **prizonier** în aprilie 1944, în Crimeea, și trimis în lagărul de la Geonca, pentru a ajunge apoi în lagărul de muncă forțată și exterminare Celiabink din **Siberia**, de unde reușește, în 1949, să revină în țara ajunsă pradă monstrului împotriva căruia luptase. Despre toate acestea am scris în **numărul din oct. 2006 al ziarului nostru**, sub titlul *"Istoria trăită"* - interviu cu senatorul legionar Mircea Bulgărea.

Nicador Zelea-Codreanu și Mircea Bulgărea

Garda legionară de onoare
la căpătâiul senatorului legionar Mircea Bulgărea

În timpul tragediei românești a reușit să își întemeieze o trainică și frumoasă familie care, împreună cu principiile legionare însușite din fragedă tinerețe și cu echilibrul său psihic extraordinar, i-a fost sprijin și lumină în întunericul lăsat peste țară. Și, cum legionarul nu se dezminte niciodată, **imediat după 1989, după căpătarea unei relative libertăți, a pornit să-și caute camarazii de luptă și idealuri, pentru a pune umărul la refacerea și reorganizarea dragii lui Mișcări Legionare.**

Întotdeauna era un festin sufletesc să-i vezi împreună pe foștii *frați de Cruce* crescuți sub îndrumarea atentă a ilustrului comandant legionar și pedagog Gheorghe Istrate: Gheorghe Nițulescu, Nicolae Badea Petrescu, Aurel Moraru, Mircea Rațiu, Jean Bukiu și MIRCEA BULGĂREA păreau stânci luminate și încălzite de soare. Dragostea, hotărârea, credința, calmul și buna dispoziție care le străluceau în ochi și radiau împrejurul lor, îi "contaminau" pe toți. **Nimic nu era prea greu pentru ei, nimic nu era prea mult, pe primul loc era, întotdeauna, Mișcarea Legionară. Păreau să nu aibă stomac, ficat, rinichi, ci doar inimă și creier – care funcționau impecabil! Și mușchi neobosiți!** Au participat la renovarea sediului alături de tinerii legionari, ne-au însoțit pretutindeni la locurile de reculegere legionară: la Râmnicu Sărat, la Râșnov, la Predeal, la Aiud, la Tâncăbești, au distribuit, cu entuziasm, ziarul nostru, ne-au încântat cu povestirile lor. **NE-AU IUBIT.** Cu o dragoste mai presus de cuvinte...

Dintre foștii *frați de Cruce din vremea Căpitanului*, care ne onorau în fiecare săptămână sediul, au rămas azi doar Jean Bukiu și Aurel Moraru, mărturii vii ale unei epoci glorioase; toți ceilalți s-au stins, pe rând. Și așa am aflat că unul era suferind de inimă, altul de plămâni, altul de cancer... păreau nemuritori, fără vârstă, un fel de supraoameni...

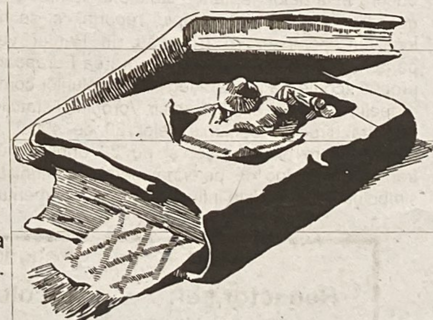
Au murit însă, împăcați, știind că, în ciuda atâtor prigoane, flacăra Mișcării Legionare nu s-a stins.

*"Purtăm, în crivăț și în soare, / **Lumini pentru biruitori**, / Pentru cei viteji zidim altare / Și-avem doar gloanțe pentru trădători!"* spune Imnul Mișcării Legionare: **altarele, pentru fiecare camarad căzut în luptă sau mort în credință legionară, le-am înălțat în sufletele noastre, și ne vor fi călăuză până la sfârșitul veacurilor.**

Nicoleta Codrin

***

Concurs
ISTORIA CENZURATĂ
- premii în cărți -

Condiții de participare: vârsta max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, sau se pot da personal, la sediu, până la data de **10** a lunii următoare apariției revistei. Premiile se vor ridica de la redacție.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII MARTIE: "De ce spune Căpitanul (în <<*Pentru legionari*>>) că <<*trădarea ne-a măcinat puterile Neamului*>>"?

Nu a fost dat de nimeni, astfel încât cartea "*Prin Basarabia voievodală*" (scrisă de avocatul instructor legionar, Petre Vălimăreanu), a rămas în continuare în biblioteca noastră de la sediu și **va fi oferită din nou ca premiu**, câștigătorului concursului lunii aprilie (2010).

Răspunsul la întrebare îl dă Nicoleta Codrin, sub forma unui articol (pag. 8), întrucât subiectul este amplu și interesant.

ÎNTREBAREA LUNII APRILIE: Care era modelul de voivod al Căpitanului?
PREMIU: "*Prin Basarabia voievodală*" – Petre Vălimăreanu.

Poşta Redacţiei

Revista se difuzează la diverse chioşcuri de ziare, la nivel naţional: în Bucureşti, în toate reşedinţele de judeţ, precum şi în alte localităţi.

ABONAMENTE PE ADRESA:
NICADOR ZELEA-CODREANU
STR. BANUL DUMITRACHE NR. 35
SECT. 2, BUCUREŞTI, **Tel.:** (021) 2425471
Preţul unui abonament pt. anul 2010
- **50** RON pentru **ţară** (Bucureşti şi provincie);
- **70** RON pentru **Europa**;
- **130** RON pentru **Canada, SUA, Australia.**

Raul - Toronto, Canada: În America de Sud, ca peste tot în lumea exilului, au existat şi forme instituţionalizate de manifestare şi acţiune. Acestea au reprezentat, totodată, tribuna de exprimare a ideilor, credinţelor şi valorilor pentru românii aflaţi dincolo de graniţele ţării în perioada regimului comunist. Una din acestea a fost *Asociaţia Românilor Liberi din Argentina*, condusă de Paul Mihai, preşedinte, cu dr. Oreste Popescu şi Vintilă Horia ca vicepreşedinţi. O altă asociaţie din Argentina a fost cea numită *"Comunitatea românească"*, înfiinţată în 1949 cu scopul de a-i sprijini pe românii care veneau în această ţară. Era condusă de dr. C. Ungureanu şi dr. Virgil Constantinescu şi se ocupa cu îndeplinirea formalităţilor referitoare la acte, cu strângerea de fonduri şi plasarea în locuri de muncă. La Buenos Aires a existat, de asemenea, un *Cămin al Românilor*, numit "Regina Maria", înfiinţat şi condus de principesa Ileana; aceasta era sprijinită de dr. Ioan Dan; căminul avea şi o cantină. *Comitetul Naţional Român* de la New York, condus la început de gen. Rădescu şi apoi de Const. Vişoianu, avea sucursale în toată America de Sud: în Argentina pe Const. Vălimărescu, în Chile pe Henry Helford, în Peru pe Grigore Cugler, iar în Brazilia pe Ion Economu.. În Brazilia apăreau în perioada postbelică mai multe ziare româneşti. Apărute în tiraj mai mic sau mai mare, acestea aveau scopul de a-i informa şi de a-i ţine aproape pe românii din exil. Printre acestea se număra "Curentul românesc", condus de Demetrio Dumbrăveanu, precum şi publicaţia "Pro Romania Libre y Democratica", al cărei director era Const. Vălimărescu. Sub direcţia lui Radu Ghenea a apărut, tot la Buenos Aires, ziarul "Însemnări", organ de presă al simiştilor; tot simiştii publicau, în Brazilia, jurnalul "Dacia", sub conducerea lui Grigore Arbore. Altă publicaţie editată de românii din Buenos Aires a fost "Curierul creştin", la care colaborau Vintilă Horia, Teodor Scorţescu şi principesa Ileana. A mai apărut revista "Cuget românesc", precum şi ziarul "România", care avea ca director pe Alex. Francu, fost ataşat de presă; din dec. 1950, acest ziar a apărut şi într-o ediţie pentru Europa, în limba spaniolă, sub denumirea "Rumania", într-un tiraj de 10.000 de exemplare. Publicaţiile româneşti din Argentina exprimau puncte de vedere diferite, în funcţie de orientarea politică sau ideologică a celor care le coordonau.

Igor Măgură - Cahul, R. Moldova (Basarabia): Ne bucură faptul că citiţi ziarul nostru prin intermediul fratelui dvs., student la Galaţi şi că aţi apreciat serialul de nouă episoade care a apărut în publicaţia noastră anul trecut, care oglindea starea actuală de spirit şi de fapt a fraţilor noştri de peste Prut. Nu ne bucură însă deloc faptul că statuia lui Lenin nu tronează numai la Bălţi şi Otaci, de care am amintit în amplul reportaj, ci se mai poate întâlni în alte 20 de localităţi, printre care Chişinău, în Parcul Valea Morilor. Deşi anul trecut parlamentarii Alianţei pentru Integrarea Europeană (coaliţia de guvernământ) au propus scoaterea în afara legii a simbolurilor comuniste, secera şi ciocanul de pe drapelul comunist al lui Vladimir Voronin şi statuile lui Lenin, nu s-a făcut nimic în această direcţie. Soclurile celor 20 de statui, pe data de 7 noiembrie, ziua aniversării revoluţiei ruse, şi pe 22 aprilie, ziua de naştere a lui Lenin, se transformă în loc de pelerinaj pentru comunişti. Prezenţa în spaţiul public a simbolurilor comuniste influenţează decisiv mentalul colectiv ce se oglindeşte plenar în urnele de voturi ce adună circa 40% din opţiunile celor care au nostalgia vremurilor comuniste. Nu există, în schimb, nici un monument consacrat Independenţei sau victimelor comunismului.

Viorel Buturugă – Ploieşti: Regretăm că anul acesta nu am scris despre ziua de 24 martie, când s-au împlinit 92 de ani de la unirea Basarabiei cu patria-mamă. Dintre "vârfurile" care au militat pentru ca Prutul să nu mai fie hotar între românii de pe cele două maluri ale sale, figura cea mai reprezentativă a fost Pantelimon Halippa, născut în 1883 la Ciubolta şi mort în 1979 la Bucureşti (el a fost preşedintele Sfatului Ţării). Între cele două războaie mondiale a fost unul dintre membrii marcanţi ai Partidului Naţional Ţărănesc şi a deţinut mai multe funcţii publice. A fost arestat către sfârşitul deceniului patru din secolul trecut de către poliţia secretă sovietică, în casa sa din Bucureşti, şi deportat mulţi ani în Siberia. În ianuarie 1990 s-a format fundaţia "Pro Basarbia" de către fiul său, ing. Radu Halippa. Cea de-a doua personalitate marcantă este Anton Crihan, născut în 1893 la Sângerei şi mort în 1993 la Saint Louis, SUA. Era doctor de ştiinţe politice şi economice la Paris. După Unire a fost deputat în Parlament în patru legislaturi şi a îndeplinit funcţii ministeriale şi de învăţământ. A reuşit să ajungă în 1945 în SUA şi a făcut parte din Comitetul Naţional Român. În urmă cu puţini ani, osemintele sale au fost aduse la Chişinău şi înhumate la Cimitirul Armenesc cu onoruri militare.

Rodica Cojocaru - Bucureşti. Într-adevăr, despre pogromuri se poate vorbi încă din vremurile biblice, din timpul lui Irod, continuând cu Noaptea Sf. Bartolomeu, Războiul celor două Roze din Anglia, crimele din timpul celui de-al doilea război mondial din partea ambilor beligeranţi (Auschwitz - Katyn), până în zilele noastre: Somalia, Sudan, Rwanda, sau Croaţia, Bosnia - Herţegovina, Kosovo din fosta Iugoslavia. Ne cereţi amănunte despre marele genocid din timpul primului război mondial, când, între anii 1915 şi 1917, armata otomană a masacrat un număr foarte mare de armeni, de la copii la bătrâni. Vă sugerăm să citiţi cartea lui Sergiu Sêlian, cu un titlu semnificativ: "Istoria unui genocid ignorat", cu fotografii zguduitoare care nu mai necesită comentariu. Până la lecturarea cărţii, vă informăm că armata otomană a omorât un milion şi jumătate de oameni, potrivit Comunităţii Armene. Turcia recunoaşte moartea a 300.000-500.000 de persoane, dar nu ca urmare a unei campanii de exterminare, ci "din cauza haosului instalat în ultimii ani ai Imperiului Otoman". Armenii au mai suferit o exterminare în masă, despre care se vorbeşte mai puţin, între anii 1894 şi 1896, în timpul sultanului Abdul Hamid al II-lea, când au fost asasinaţi cca. 200.000 de oameni. La baza acestor pogromuri a fost religia ortodoxă. Relaţiile diplomatice între Armenia şi Turcia sunt rupte, nu s-a făcut nici o ameliorare timp de un secol, deşi au frontiere comune. În urmă cu două luni, Statele Unite şi Suedia au recunoscut genocidul din 1915, ceea ce a determinat ca Ankara să-şi recheme ambasadorul din Washington, iar premierul turc Recep Erdogan şi-a anulat o vizită la Stockholm. Până acum, genocidul împotriva armenilor a fost recunoscut de 20 de ţări, între care Canada, Franţa, Germania, Italia.

Emilian Ghika

Periodic editat de *"ACŢIUNEA ROMÂNĂ"* ISSN 1583-9311

Redactor şef: **Nicoleta Codrin**

Colegiul de redacţie: Emilian Ghika, Ştefan Buzescu, Ionuţ Moraru, Corneliu Mihai, Ştefan Hâncu

Relaţii cu publicul: **Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, Bucureşti** - ***Vinerea, orele 15–17***
(zona Circului – inters. cu Ştefan cel Mare, colţ cu str. V.Lascăr)
Tel.: (021) 2425471 sau 0745 074493
e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com

